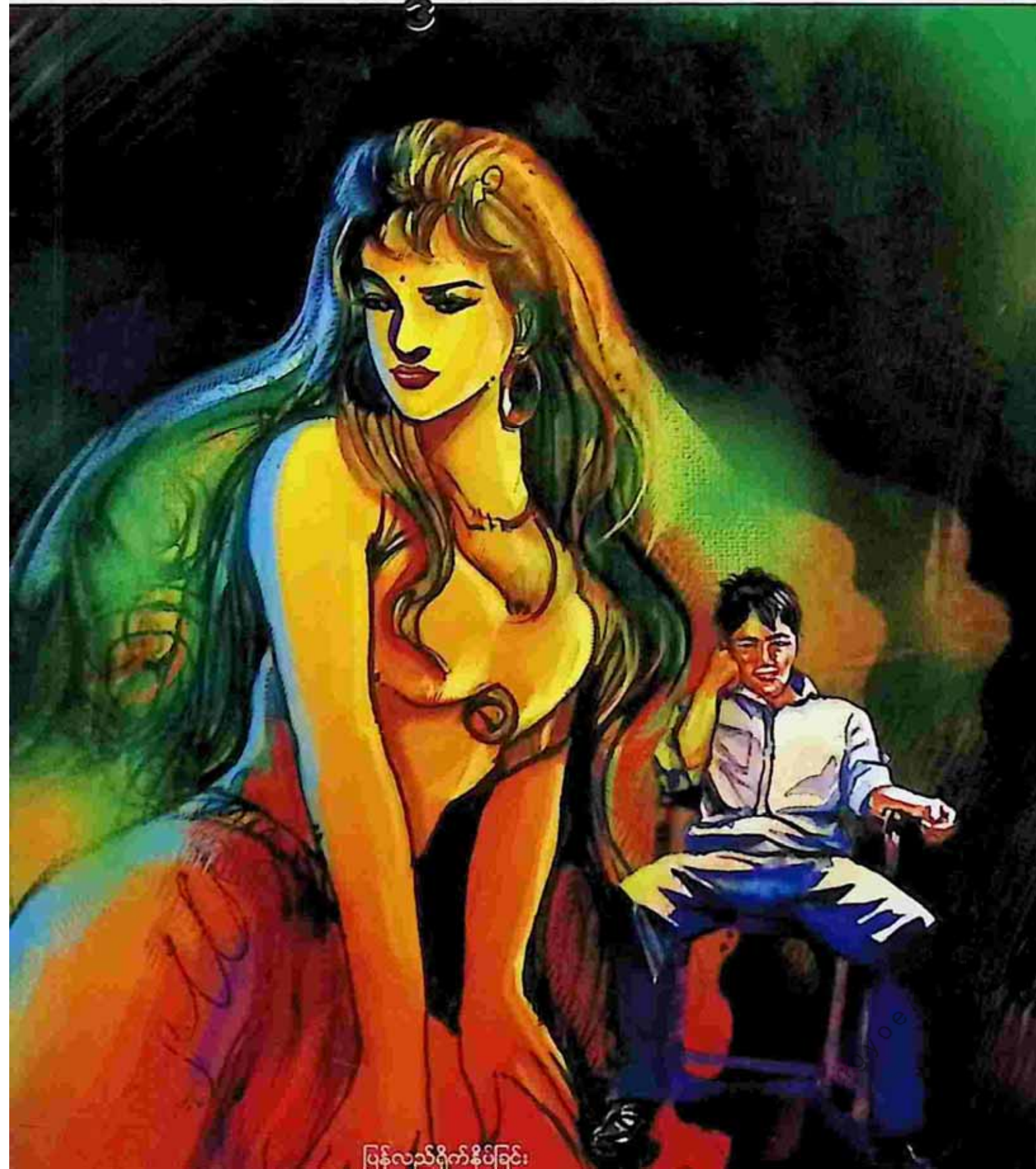
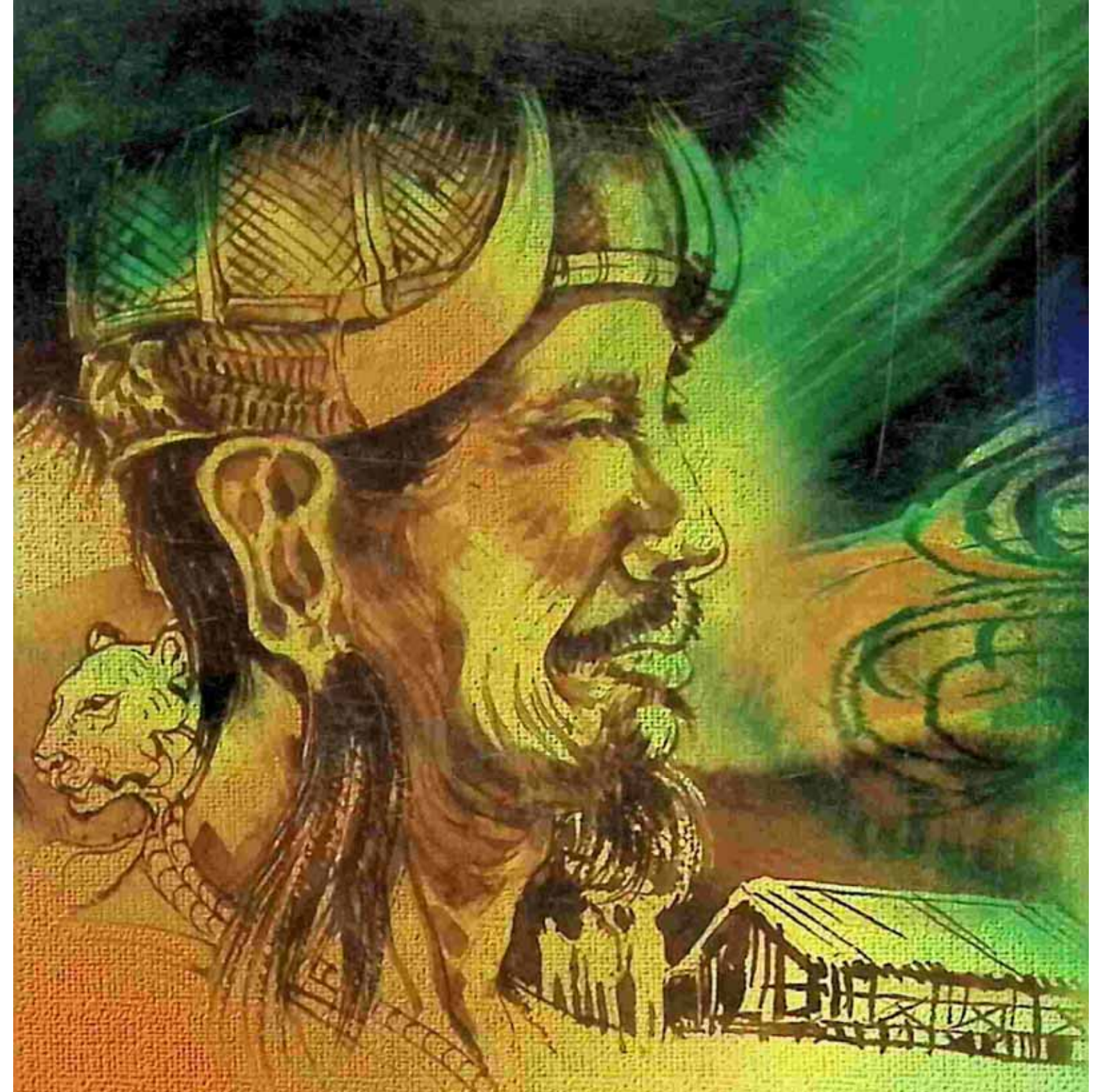

mgyc.com

ရွှေအေးငါး စန္ဒာဒေဝီ

ရွှေအေးဦး
ဝိသုဒ္ဓိ

ISBN 9789997115065

SOD69

9 789997 115065

1,700.00KS

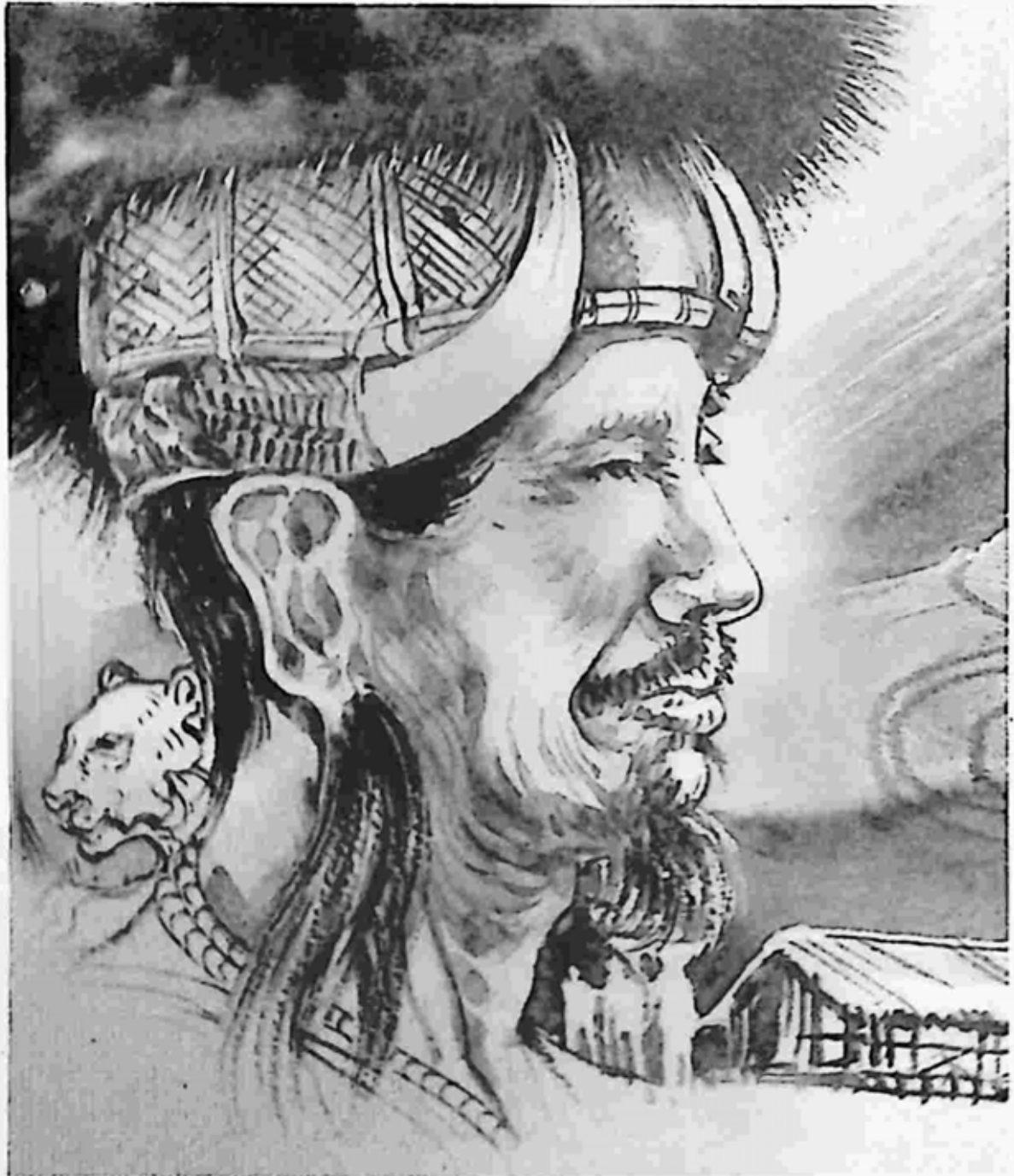
ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်အိတ်ရည်ထွန်း၊ ဣတိစာပေ (၀၂၀၇၇)
ဓမ္မာရုံလမ်း၊ လှိုင်၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)
အမှတ် - ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။
၁၉၆၀ ပြန်မာပြည်စာတုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ်မှ၊
တုပ်ရေ ၅၀၀။

ရောင်းဈေး ၁၇၀၀ ကျပ်

ဓမ္မာဒေဝီ

ရွှေဒေါင်း

ထုတ်ဝေသူ၏မှတ်ချက် (ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေစဉ်က)

(၁)

ရန်ကြီးအောင်၊ ရူပနန္ဒီ၊ ရူပကလျာဏီ၊ စသော
စွန့်စားခန်းဝတ္ထုကြီးများကို ရေးသားပြုစုခြင်းဖြင့် နာမည်
ကျော်ကြားထင်ရှားလာခဲ့သော ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည်
ယခုအခါ လောကုတ္တရာ တရားဓမ္မဆောင်းပါးများကို...
ရူမဝ၊ သွေးသောက် စသော မဂ္ဂဇင်းများ၌ ရေးသားလာသည်
ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

ထိုမှသာမဟုတ်သေး၊ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ ‘ဒိဋ္ဌ
ဒိဋ္ဌမတ္တံ လက်တွေ့ကျင့်စဉ်ကျမ်း’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ကျမ်း
စာတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့အဖြစ်ဖြင့်ပင် မကြာမီထွက်လာဦးမည်
ဖြစ်သည်။

“အသက် ၇၀ ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာ
သဖြင့် ဆရာကြီးသည် တရားဓမ္မဘက်သို့ မျက်နှာမူလာဟန်
ရှိသည်” ဟု အချို့က ပြောရိုးပြောစဉ် မလေးနက်လှသော

အရပ်သုံးစကားဖြင့်... ဆရာကြီးရွှေဒေါင်းအပေါ် အကဲခတ်
 သံများ ကြားလာရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ဆရာကြီးအား
 ဤသို့ အကဲခတ်မိချေ။ ဤသို့အကဲခတ်မိခြင်းမှာလည်း
 ဆရာကြီး၏ အတိတ်က ရေးသားပြုစုခဲ့ဖူးသော စာပေများ
 ကို ဖတ်ရှုလေ့လာမိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

စင်စစ် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူတိုင်း လောကုတ္တရာ
 တရားဓမ္မဘက်သို့ မျက်နှာမူကြသည်မဟုတ်၊ အသက်
 အရွယ်ကြီးရင့်သူတိုင်းသာ တရားဓမ္မဘက်သို့ မျက်နှာမူလာ
 ကြမည်ဆိုလျှင် အမြို့မြို့အနယ်နယ်တွင်ရှိသော သာသနာ
 ရိပ်သာ ဝိပဿနာစခန်းများတွင် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူ
 များနှင့် မဆုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသောကြောင့်
 တရားဓမ္မဘက်သို့ မျက်နှာမူလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော
 အကြောင်းသည် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အားဖြင့် မှန်ကန်သည့်
 တိုင်အောင်လည်း ဆရာကြီး ရွှေဒေါင်းအဖို့ ဤအကြောင်း
 သည် အဓိကအကြောင်း ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဟုတ်နိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်လျှင် အဓိကအကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။

ဆရာကြီး ရွှေဒေါင်းသည် လောကုတ္တရာ တရား
 ဓမ္မများကို ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်ကပင် လေ့လာလိုက်စားခဲ့ကြောင်း
 ကို သူပြုစုရေးသားခဲ့သော စာပေများကို လေ့လာဖူးသူတိုင်း
 အကဲခတ်နိုင်လောက်ပေသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ... ဆရာကြီး ရွှေဒေါင်း၏ စိတ်ဓာတ်
 ၌ ‘နေကွမဇ္ဈာသယ’ သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ရှိခဲ့သည်ဟု
 ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင်... ယခုအခါ၌ ဆရာကြီးသည်
တရားဓမ္မဘက်သို့ မျက်နှာမူလာခြင်း ဖြစ်သည်။

*

(၂)

ဤ 'စန္ဒာဒေဝီ' ဝတ္ထုကိုကြည့်လျှင် ဆရာကြီး
ရွှေ့ဒေါင်းသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် လောကုတ္တရာ တရား
ဓမ္မများ... တိတိကျကျပြောရလျှင်... ဗုဒ္ဓ၏ဓမ္မများကို
သာမက ဗုဒ္ဓ၏ဝါဒကိုပါ အတော်လေ့လာခဲ့ဖူးကြောင်း တွေ့
ကြရပေလိမ့်မည်။

'စန္ဒာဒေဝီ' ဝတ္ထု၌ မဟာဒေဝနှင့် ကိုတင်လှိုင်တို့
သုံးယောက် အပြန်အလှန် ပြောဆိုကြသော အခန်း၌
ဆရာကြီးသည် ဗုဒ္ဓ၏ဝါဒဖြစ်သော 'အနတ္တတရား' ကို
သာသနာပ အချိန်၌ မတွေ့ရှိရဘဲ ဘုရားပွင့်သည့် သာသနာ
တွင်း အချိန်များ၌သာ တွေ့ရှိနိုင်သော တရားတစ်ခု ဖြစ်
ကြောင်းကို ဝတ္ထုကြောင်းအားဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားပုံများမှာ
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသလောက် လောကုတ္တရာထောင့်
မှနေကြည့်ပါကလည်း ဤဝတ္ထု၏ အနှစ်သာရဟု ဆိုနိုင်ပေ
သေးသည်။

စကားစပ်မိ၌ ဤအချက်ကို အနည်းငယ် ဆက်
လက်ဖော်ပြရလျှင်... အနိစ္စဟူသော တရားကိုလည်းကောင်း၊
ဒုက္ခဟူသောတရားကိုလည်းကောင်း၊ သာသနာတွင်း၌ဖြစ်
ဖြစ် သာသနာပ၌ ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရှိနိုင်ကြပေသည်။ သို့သော်
'အနတ္တတရား' ကား... ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူသော သာသနာ

တွင်း အချိန်အခါမျိုး၌သာ တွေ့ရှိနိုင်သော တရားထူး တရား
မြတ်ဖြစ်ပေသည်။

အနိစ္စ၏ ခယဋ္ဌသဘောတရား ဒုက္ခ၏ ဘယဋ္ဌ
သဘောတရားများကို ဘယ်အချိန်အခါမျိုး၌မဆို တွေ့ရှိ
လေ့လာနိုင်ခွင့် ရနိုင်ကြသော်လည်း အနတ္တ၏ အသာရကဋ္ဌ
သဘောတရားကိုကား သာသနာအတွင်း၌ ကြုံကြိုက်ပါမှ
သာ လေ့လာတွေ့ရှိနိုင်ခွင့် ရနိုင်သည်ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။

ဤ 'စန္ဒာဒေဝီဝတ္ထု' ၌ မဟာဒေဝသည် အတတ်
မျိုးစုံအောင် တတ်မြောက်၍ ဉာဏ်ပညာ အလွန်ကြီးကျယ်
ထက်မြက်သူ ဖြစ်သော်လည်း အနတ္တ၏ အသာရကဋ္ဌ
သဘောကို အနက်မထင် အဓိပ္ပာယ်မပေါက်၍ လက်မှိုင်ချ
ကာ လက်မြောက်လိုက်ရပုံများကို သရုပ်ဖော်ထားပုံမှာ စီးစီး
ပိုင်ပိုင် ရှိလှပေသည်။

ဤသို့ သရုပ်ဖော်နိုင်စွမ်းရှိဖို့ ဆိုသည်မှာ ဗုဒ္ဓ၏ ဝါဒ
နှင့် ဓမ္မကို အတော်ကြီး အလေးအနက်ပြုကာ လေ့လာထား
သူများမှသာ ဖော်ပြနိုင်မည်ဖြစ်ရာ... သာမန် စာရေးဆရာ
ဝတ္ထုရေးဆရာများအဖို့ မလွယ်ကူသော အချက်ဖြစ်သည်ကို
ဝန်ခံကြရပေလိမ့်မည်။

*

(၃)

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် 'စန္ဒာဒေဝီ' ဝတ္ထုကို...
လောကုတ္တရာ တရားဓမ္မများကို ပို့ချသော အနေဖြင့် ရေးထား
သော ဝတ္ထုကားမဟုတ်။

စင်စစ် စန္ဒာဒေဝီသည် 'ရူပနန္ဒီ' 'ရူပကလျာဏီ' တို့ ကဲ့သို့ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုသာဖြစ်သည်။ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုထဲ တွင် ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့် ဓမ္မများကို ဆရာကြီးသည် ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်လည်အောင် သရုပ်ဖော်သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီကပင် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် 'စန္ဒာဒေဝီ' ဝတ္ထုကြီးကို ပြုစုရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ထိုအချိန်ကပင် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ဖူး သည်။

ဤဝတ္ထုကို ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ပြီးနောက် နှစ် ပေါင်း ၂၀ ကျော် ၃၀ နီးပါး အချိန်ကြာမြင့်လာသည့်တိုင် အောင် နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရိုက်နှိပ်ကြသဖြင့် သာမန် စာဖတ်ပရိသတ်များပင် မဆိုထားဘိ၊ ဝါရင့်စာရေး ဆရာကြီးတချို့တို့ကပင် ဤဝတ္ထုကို မဖတ်ရှုကြရဖူးသေး ကြောင်း ပြောလာကြပေသည်။

ပို၍ ထူးဆန်းသည်ကား ဆရာကြီး၏ ကိုယ်တိုင် ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်သော 'ဦးဖေသိန်း၏ ရွှေဥဒေါင်း' ဟူသော စာအုပ်တွင်ပင် သူရေးခဲ့ပြီးသော ဝတ္ထုများစာရင်း၌ ဤ 'စန္ဒာ ဒေဝီ' ဝတ္ထုအမည်မပါရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးကိုယ် တိုင်ပင် မေ့လျော့နေခဲ့ဟန်တူသည်။

သို့သော် ဤ 'စန္ဒာဒေဝီ' ဝတ္ထုမှာ မြန်မာဝတ္ထုသမိုင်း တွင် ဂန္ထဝင်မြောက် အထက်တန်းစား ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ 'ရူပနန္ဒီ' 'ရူပကလျာဏီ' တို့အောက်မယ့် သော အဆင့်အတန်းတွင် မှတ်တမ်းတင်ရမည့် ဝတ္ထုဟု ဆိုလိုပေသည်။

ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်ရေး ဝတ္ထုစာရင်းတွင် ဤဝတ္ထု အမည်မပါရှိသောကြောင့် 'စန္ဒာဒေဝီ' သည် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမည်လား ဟူသော သံသယမဖြစ်ကြရန်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ထုတ်ဝေသူ အနေနှင့် ရှင်းလင်းလိုပေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်... လွန်ခဲ့သော ဧပြီလက ကွယ်လွန်သူ ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း ပြုစုခဲ့သော 'ဘဝတိုက်ပွဲ' စာအုပ်ကို ပီမိုးနင်း၏ တရားဝင်အမွေဆက်ခံသူများ ဖြစ်ကြသော ပီမိုးနင်း၏ သား ကိုဘကျော်နှင့် တူဖြစ်သူ ကိုထွန်းလင်းတို့ထံမှ စာမူခပေးကာ ၎င်းတို့၏ စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် လက်မှတ်ထိုး ခွင့်ပြုချက်အရ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ပါလျက် 'ဘဝတိုက်ပွဲ' စာအုပ်သည် ပီမိုးနင်းရေးသော စာအုပ် မဟုတ်ဘဲ ပီမိုးနင်းအမည်ဖြင့် လိမ်လည်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အချို့ မလိုသူများက ကျွန်ုပ်တို့အား... တရားစွဲဆိုထားသော အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

စင်စစ် 'ဘဝတိုက်ပွဲ' စာအုပ်သည် ပီမိုးနင်းတကယ်ရေးသားပြုစုခဲ့သော စာအုပ်သာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုလည်း... 'စန္ဒာဒေဝီ' ဝတ္ထုသည် ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်ရေး စာရင်းတွင် မပါသော်လည်း ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းပြုစုခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်ကြောင်းကို သံသယမရှိကြစေရန် ရှင်းလင်းရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

*

(၄)

‘စန္ဒာဒေဝီ’ ဝတ္ထုမှာ မြန်မာစာပေလောကမှ တိမ်ကော
ပပျောက်မသွားထိုက်သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့သည်
ခံယူထားသည့်အတိုင်း ဤစာမူကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှာဖွေကာ
ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ထပ်မံရိုက်နှိပ်လိုက်
ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက ဆရာကြီး
ရွှေဥဒေါင်း ပြုစုရေးသားခဲ့၍ ‘ဒေါ်အုန်းသင်နှင့်သားများ
စာအုပ် ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသော ‘စုံထောက်မောင်စံရှား’
ပထမအုပ်၊ ဒုတိယအုပ်၊ တတိယအုပ်၊ စတုတ္ထအုပ်၊ လေးအုပ်
နှင့် ‘ဂျပဒါ ကိုကိုကြီး’ ဝတ္ထုများကိုလည်း စာရေးသူနှင့်
မူလ ထုတ်ဝေသူ (ဒေါ်အုန်းသင်နှင့် သားများ စာအုပ်
ကုမ္ပဏီ) ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့ ‘မြန်မာပြည် စာအုပ်
တိုက်’ မှ ဆက်လက်ရိုက်နှိပ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊
‘ရူပနန္ဒီ’ နှင့် ‘ရူပကလျာဏီ’ ဝတ္ထုကြီးနှစ်ပုဒ်ကိုလည်း ပူးတွဲ
ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း စာပေ
မြတ်နိုးသူများအဖို့ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်သတင်းကောင်းအဖြစ်
ကြိုတင်အစီရင်ခံလိုက်ရပေသတည်း။

ထုတ်ဝေသူ
၂-၆-၆၀

mgjoe.com

mgjoe.com

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ

“တကယ့် အဖြစ်သည် ကဗျာမဆန်” ဟု ဆိုသော်လည်း စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းချင်ဆန်းနေတတ်ပေသည်။ ကဿပဘုရားလက်ထက်က အချစ်သည် ဂေါတမဘုရားလက်ထက်အထိ ကြားထဲ၌ ဘဝပေါင်းများစွာ ကွာခြားခဲ့သည့်တိုင်အောင် ‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာ’ ၏ လှိုင်းများသည် ပြင်းထန်မြဲ ပြင်းထန်နေသည်ဟု ဆိုလျှင် အချို့က “ကဲလွန်းလှချည့်ကလား” ဟု ဝေဖန်ကောင်း ဝေဖန်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း... ‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာ’ ဟူသော အစွဲသည် ‘ဥပါဒါန်’ အဆင့်သို့ ရောက်အောင် ရင့်သန်ကြီးထွားလာပါက ‘ဘဝ’ ဟူသော အသီးအပွင့်ကို ဧကန် ဆက်ဆက် ဖြစ်စေတော့မည် ဟူသော ‘ဗုဒ္ဓ၏ အဘိဓမ္မာ’ အလိုအရကား ‘ကဲလွန်းသည်’ ဟု မဆိုနိုင်ပါချေ။

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၁)

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အယူဝါဒအရ၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ကံသာလျှင် စီမံဖန်တီးသည် ဆို၏။ ခရစ်ယာန်တို့၏ အယူဝါဒအရ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ထာဝရဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း စီမံတော်မူသည်ဆို၏။ ကံတရားကို မည်သူမျှလွန်ဆန်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဟူ၍ ဝန်ခံကြရသည့်နည်းတူ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်ကိုလည်း မည်သည့် သတ္တဝါမျှ လွန်ဆန်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဆို၏။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ကံတရားသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့၏ ဘုရားသခင်အလိုတော်ဟူသော စကားနှင့် မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်း တည်းဟူသော အရာဌာနတွင် တူညီသည်ဟု ဆိုရန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့က ကံတရားသည် အဆန်းတကြယ် စီမံတတ်သည်ဟု ဆိုကြသော်လည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ကမူ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်ကို ဆန်းကြယ်သည်ဟု တိုက်ရိုက်ဝန်ခံလိုမှု၍ 'လူတို့၏ ဉာဏ်ဖြင့် ထိုးထွင်းသိမြင်ခဲ့သည်' ဟူ၍သာ ဆိုကြ၏။ ကံ၏အရိပ် နိမိတ်ကို တင်ကြိုမြင်စွမ်းနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိကြသော်လည်း

ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်ကို ကြိုတင်သိမြင်နိုင်သောလူများ ရှိကြသည် ဟု ခရစ်ယာန်တို့က ဝန်ခံလိုကြမည်မဟုတ်ချေ။ အကြောင်းကား ထိုကဲ့သို့ သိမြင်နိုင်သည်ဆိုပါလျှင် ဘုရားသခင်နှင့် ဉာဏ်ရည်တူသည်ဟု ဝန်ခံရာ ရောက်နေမည် ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်တော်၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်လိုက်သည့် အခါ ကံတရားသည် အလွန်ဆန်းကြယ်စွာ ဖန်တီးစီမံလိုက်ကြောင်း တွေ့ရပေ၏။

ချစ်သူဟူသမျှအားလုံး ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် ကြေးငွေအားဖြင့် လျော်ကြေးပေးခြင်းနှင့်ပင် တူလှ၏။ နှစ်ပေါင်းကုဋေကုဋာက ချစ်ကြိုက်လာခဲ့သော (ကဿပဘုရားလက်ထက်မှ) မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ယခုတစ်ဘဝတည်းတွင် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်းနှင့်လည်း တူလှ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ အဖြစ်အပျက်ကို အစီအစဉ်အားဖြင့် ဖော်ပြမှသာလျှင် ကျွန်တော်ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်မှာ မန္တလေးမြို့သား ဇာတိဖြစ်၍ မြေပိုင်ရှင်သူဌေးဦးဂုံတန်၏ တတိယသား မောင်တင်လှိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၌ မွေးပေါက်ဖော် ခုနစ်ယောက်ရှိမျှရာ ကျွန်တော်၏ သားချင်းများသည် အသက်အစဉ်အတိုင်းနေကြပါမူ လယ်မြေ ဧက ၂၀၀၀ ကျော် (အဖိုးငွေနှစ်သိန်းခန့်) ထိုက်တန်သော လယ်မြေအမွေအနှစ်တို့အနက် ကျွန်တော့်အတွက် သုံးသောင်းဖိုးခန့်မျှသာ ဆက်ခံရရှိဖို့ ရှိပေလိမ့်မည်။

ယခုမှာမူ မန္တလေးမြို့တွင် ပလိပ်ကပ်ရောဂါ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွားသောနှစ်က ကျွန်တော်၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့်တကွ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ခြောက်ယောက်တို့ပါ နှစ်လခန့်အတွင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ၎င်းရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ကြရကား ကျွန်တော်မှာ မိဘနှစ်ပါးတို့၏

အမွေအနှစ်ကို တစ်ယောက်တည်း ဆက်ခံရရှိခဲ့၏။

မန္တလေးမြို့တွင် နှမတစ်ယောက် သေဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ မိသား ဖသား တစ်စုသည် ကျွန်တော်တို့၏ လယ်မြေများ ရှိရာ ပုသိမ်ကြီးရွာသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြပါသော်လည်း ငါးရက် အတွင်း မိခင်ဖြစ်သူနှင့်ညီတစ်ယောက် ပျက်စီးပြန်သည်နှင့် ရွှေ့ဆိုနယ် ဝက်လက်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြပြန်၏။

၎င်းမြို့တွင် နှမတစ်ယောက်နှင့် အစ်ကိုတစ်ယောက် ပျက်စီးပြန် ရကား ဖခင်နှင့် ကြွင်းကျန်သော သားသမီးသုံးယောက်တို့သည် ကသာ မြို့သို့ တက်ပြေးကြပြန်၏။ ၎င်းမြို့တွင် ဖခင်နှင့် အစ်မတစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးပြန်လာရကား ကြွင်းကျန်ရစ်သော တစ်ဦးတည်း သားဖြစ်သည့် ကျွန်တော်သည် မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့၍ ဖြစ်လိုရာဖြစ် စေဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် နေမြဲတိုင်း အိမ်တွင် ပြန်လည်ဝင်ရောက်နေ ထိုင်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် သေမင်းသည် ကျွန်တော့်အား အလွန်တရာ နက်နဲ ဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှသော အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာများ ကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခံစားခွင့်ရှိစေရန် ရည်သန်ထားဟန် လက္ခဏာရှိရ ကား ကျွန်တော်က သေတွင်းသို့ ဆင်းပါရစေဆိုခြင်းကို လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်ထားခဲ့၏။

ပထမ၌ ပလိပ်ရောဂါကို ကြောက်ရွံ့သည့်အလျောက် ရှောင်ကွင်း ခဲ့ဖူးသော်လည်း နောက်ဆုံးဖခင်နှင့်ညီတစ်ယောက် သေဆုံးသည့်အရေး တွင် လူနာများကို ပွေ့ဖက်ပိုက်ထွေးကာ ပြုစုခြင်း၊ မန္တလေးမြို့သို့ ပြန် ရောက်စအခါက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရောဂါကပ်ရောက်သည့် အရေးတွင် ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းစသည်ဖြင့် သေဆေး ကို တမင်တိုးသော်လည်း အတွေ့များသဖြင့် ထုံသွားသောကြောင့်လေ

လားမသိ၊ မည်သို့မျှမရှိ ပကတိ ကျန်းမာစွာ ရှိနေပေတော့၏။

သို့ဖြစ်ရကား သေမင်းသည် ကျွန်တော်၏မိဘနှစ်ပါးနှင့် သားချင်း
ခြောက်ယောက်တို့ကို ဆောင်ကြဉ်းသွားသည့်အတွက် ကျွန်တော့်အား
ငွေနှစ်သိန်းခန့်၊ လျော်ကြေးပေးထားခြင်းနှင့် တူလှပ၏။ သို့သော်
ထိုမျှနှင့်မပြီးသေးချေ။

မိဘနှင့်သားချင်းများ သေဆုံးပြီးသည့်နောက် ဒုတိယနှစ်တွင်
ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်၍ အလွန်ချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်း
မောင်ကံထူးသည် ကောလင်းမြို့သို့ မြို့ပိုင်အလုပ်နှင့်ရောက်သွားစဉ်
ကျွန်တော့်ထံ စာတစ်စောင် ရေးသားပေးပို့လိုက်၏။

၎င်းစာတွင် မိဘသားချင်းများ ဆုံးရှုံးခဲ့သည့် ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော
လူတစ်ယောက်မှာ တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ရန် မသင့်တော်သောကြောင့်
အိမ်ထောင်ဖက်ရှာရန် အချိန်တန်ပြီဖြစ်ကြောင်း စကားပလ္လင်ခံပြီးနောက်၊
အကယ်၍ ကျွန်တော်၌ ချစ်ကြိုက်ထားသူ ရည်းစားမရှိသေးလျှင် အလွန်
သင့်တော်မည်ဟု ထင်မြင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကော
လင်းမြို့တွင် တွေ့မြင်ထားကြောင်း၊ မိန်းကလေးမှာ စက်ပိုင်၏သမီးဖြစ်၍
ရုပ်ရည်၊ အကျင့်စာရိတ္တနှင့်တကွ မည်သည့်နေရာကမျှ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိ
ကြောင်း၊ အမည်မှာ မအုန်းကြည်ခေါ်၍ ကျွန်တော့်ထက် အသက်သုံးနှစ်
ခန့် ငယ်လိမ့်မည်ထင်ရကြောင်း၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အခြားနေရာ၌
စီမံထားပြီးမရှိခဲ့လျှင် ကောလင်းမြို့သို့ မအုန်းကြည်ကို ကြည့်ရန်အတွက်
လာခဲ့စေလိုကြောင်းများနှင့် ရေးသားပါရှိလေ၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ ကျွန်တော်မှာ အသက် ၂၁ နှစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်ရာ
များစွာသော လူကဲ့ထံ သားသမီးများမှာ ထိုအရွယ်သို့ရောက်သည့်အခါ
အနည်းဆုံး ရည်းစား သုံးလေးယောက်ထက်မနည်း ချစ်ကြိုက်ဖူးကြမည်
ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော်မှာ မျက်လုံးချင်းတိုက်ဆိုင်မိသဖြင့် သဘောကျသလို

လိုဖြစ်ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှတစ်ပါး ရည်းစား ဟူ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မထားခဲ့ဖူးသေးချေ။

ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ မိဘသားချင်းများ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး စုပေါင်းသေဆုံးဖူးသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အင်းအိုင် မန္တရားနှင့် ရှေးစာဟောင်းများ လိုက်စားခြင်း အလုပ်တွင် ဝါသနာထုံခဲ့သောကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူငယ်ချင်း မောင်ကံထူး၏ စာကို ရရှိသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်မှာ ရှာမှရှားသည်ဟု ဆိုလောက်သည့် လူပျိုအစစ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် မောင်ကံထူး၏စာကို ဖွင့်၍ အိမ်ထောင်ဖက်ရှာဖို့ အကြောင်းများကို ဖတ်ရှုရာမှ မအုန်းကြည်၏အမည်ကို စာရွက်ပေါ်တွင် မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲတွင် ဖိုခနဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်မှာ ရည်းစားမထားဖူးသည်မှန်သော်လည်း မိန်းမသူငယ်ချင်း များရှိဖူးခြင်း၊ ကျောင်းကပွဲတွင် မိန်းမများနှင့်တွဲလျက် ကဖူးခြင်း၊ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြသော အခါများတွင် မိန်းကလေးများနှင့် အရောတဝင် နှီးရင်းစွာ ဆက်ဆံနေထိုင်ဖူးခြင်း စသည့်တို့ကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်၏ ရင်ဖိုလှိုက်ခြင်းသည် ရသေ့ရဟန်းများကဲ့သို့ မိန်းမနှင့် အလွန်ကင်းဝေးနေဖူးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်လျှင် နာမည်ကို ကြားရရုံမျှနှင့် အဘယ်ကြောင့် ထိုမျှ လောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ရလေသနည်း။ (အဖြေမှာ အလွန် တရာ ဆန်းကြယ်လှသည်ဖြစ်၍ နောင်အခါမှ တရေးရေးပေါ်ထွက်လာ နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပေ၏။)

တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်း၌ ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်း မောင်ကံထူး၏ စာအကြောင်းကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိရာ မအုန်းကြည်ဟူသော

အမည်ကို သတိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရင်ဖိုလှိုက်ခြင်းသည် တစ်ရက် ထက်တစ်ရက် ဆုတ်ယုတ်ရမည့်အစား တိုး၍သာ လာချေတော့၏။

တတိယနေ့၌ မောင်ကံထူးထံ စာတစ်စောင်ရေးထည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ စိတ်နှလုံးမှာ လွတ်လပ်စွာ ရှိနေသည်ဖြစ်၍ ထိုက်ရာ၌ နားလိုလျှင် နားနိုင်လိမ့်မည် ထင်ကြောင်းများနှင့် ခပ်ရွမ်းရွမ်း လက်စ သတ်လိုက်၏။

ပဉ္စမနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကောလင်းမြို့သို့ မီးရထားဖြင့် ဆိုက်ရောက်သွား၍ မြို့ပိုင် မောင်ကံထူးသည် ဘူတာရုံမှ လာရောက် ကြိုဆိုပြီးလျှင် ၎င်း၏ နေအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ၎င်းနေ့ညနေ တွင် မအုန်းကြည်တို့၏ နေအိမ်သို့ ကိုကံထူးနှင့် အတူသွားရောက် လည် ပတ်ကြလေရာ နာမည်ကြားစဉ်က ဖိုလှိုက်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ် သည် မျက်နှာကို ကိုယ်တိုင်မြင်လိုက်ရသောအခါ တူကြီးများနှင့် ထူနှက် ဘိသကဲ့သို့ တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း မြည်ဟိန်းနေပေတော့၏။

ထိုနောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက် (လူကြီးများရှေ့တွင်) စကားပြောကြရသော အခါတွင်မူကား ကျွန်တော်မှာ ရင်ထဲက မြည်သံ ကို မြို့အုပ်ကိုကံထူး ကြားလိမ့်မည်ထင်သည်နှင့် လက်ဖြင့် ဖိနှိပ်ထားမိ သေး၏။

(ကျွန်တော်သည် ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားဖော်ပြရာတွင် မအုန်းကြည်နှင့် ယခုအကြိမ် ချစ်ကြိုက်ကြပုံကို အကျယ်တဝင့်ဖော်ပြရန် ရည်ရွယ်ရင်းမရှိဘဲ စကားစပ်အနေမျိုးဖြင့်သာ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သော ကြောင့် လူပျိုလှည့်ရပုံ အဖြစ်အပျက်များကို အကျဉ်းချုံး၍ ရှေးပဝေ သဏီမှ တွေ့ခဲ့ကြပုံ အကြောင်းအရာများသို့ ရောက်စေခြင်းငှာ အမြန် ကျော်လွှား လိုက်ရပေအံ့။)

ပထမအကြိမ် တွေ့မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေတ္တာသက်ဝင်

ခြင်း (Love at first sight) ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်စာကားရှိသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရဖူး၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာမူကား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရသေးဘဲ စိတ်ထဲ၌ နာမည်ကို ကြားလိုက်ရကတည်းကပင် စိတ်ထဲက ချစ်ခင်နေခဲ့ပြီဟု ဖြောင့်ချက်ပေးရပေတော့မည်။ (မအုန်းကြည်ကလည်း ကျွန်တော် လာရောက်လည်ပတ်မည်ဟု မြို့အုပ်ကိုကံထူးကပြောပြ၍ ကျွန်တော်၏ နာမည်ကို ကြားလိုက်ကတည်းကပင် ရင်ထဲ၌ ဖိုလှိုက်ခြင်း ဖြစ်ရဖူးကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်နှင့် အကြောင်းဆုံစည်းသောအခါတွင် ဖွင့်ဟပြောဆိုဖူး၏။)

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် မအုန်းကြည်တို့သည် သာမန်အားဖြင့် အကြောင်းရေစက်ဆုံစည်းကြသော ဇနီးမောင်နှံမဟုတ်။ ရှေးဘဝအဆက်ဆက် ပန္နက်ချခဲ့ဖူးသော မေတ္တာဓာတ်အဟုန်ကြောင့် ဖြစ်ရကြောင်းကို နောင်ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်များအားဖြင့် ထင်ရှားပေလတ္တံ့။

ကျွန်တော်သည် ကောလင်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးနောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်အတွင်းတွင် မြို့အုပ်ကံထူးက မအုန်းကြည်၏ မိဘများနှင့် စကားကြောင်းလမ်းပြီး ဖြစ်ခဲ့ရာက ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အတွင်းတွင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြလေ၏။

လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းစာအတွက် အလုပ်လုပ်နေရသော လူတစ်ယောက်လည်းမဟုတ်။ လက်ထပ်ဇနီးမောင်နှံတို့ ဤမြို့၊ ထိုမြို့ စသည်တို့သို့ လှည့်လည်ရသည် 'ဟန်းနီးမွန်း' Honey Moon ခေါ် အနောက်တိုင်းသားတို့၏ စနစ်ကို ခပ်ကြိုက်ကြိုက်ရှိသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် အထက်အောက်မြန်မာပြည်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားများသို့ သုံးလတိုင်တိုင် လှည့်လည်ဖူးမြော်ခဲ့ကြ၏။

၎င်းစနစ်မှာ လက်ထပ်ခါစ ဇနီးမောင်နှံတို့အဖို့ အလွန်သင့်လျော်

လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရခြင်းအလုပ်ကို လျင်မြန်စွာအိ
 ခြင်း၊ ရွံ့ခြင်း၊ မဖြစ်လိုသူတို့အတွက် နည်းကောင်းလမ်းကောင်းတစ်ခု
 အဖြစ်နှင့် ထောက်ခံချက်ပေးလိုပေ၏။ အကြင်လင်နှင့်မယားတို့သည်
 အနှစ် ၁၀၀ မျှပင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြရစေကာမူ လက်ထပ်စာခါက
 မည်သည့်နေရာသို့ အတူတကွသွားခဲ့ရပုံ၊ မည်သည့်ဒုက္ခမျိုး တွေ့ခဲ့ရပုံ
 စသည်တို့ကို တစ်သက်ပန်လုံး မမေ့နိုင်လောက်အောင် စွဲမြဲစွာအမှတ်
 တစ်ခု ပြုကြရမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

ယုတ်စွအဆုံးအားဖြင့် မည်သည့်လမ်းခရီး၌ ရေငတ်မွတ်သဖြင့်
 ခင်ပွန်းသည်က တောနင်း၍ ရေရှာပေးဖူးခြင်းစသော အဖြစ်အပျက်
 ကလေးမျိုးကိုပင် တကယ့်ရာဇဝင် အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခုမက နှစ်ဦး
 လုံး၏စိတ်ထဲတွင် စွဲမြဲစွာထင်မြင်မိကြပေလိမ့်သတည်း။ ငယ်ရွယ်နုနယ်
 ခြင်းသည် လွမ်းဆွတ်ကြည်နူးဖွယ် အခြင်းအရာ ပေါများလှပေစွာတကား။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ကာလကြာရှည်စွာ မပေါင်းကြရ
 သည့်အတွက် နည်းနည်းနှင့်ကျဲကျဲဝိုင်းဟူသောစကားကဲ့သို့ အချိန်ရှိ
 သလောက် တစ်ယောက်အပေါ်၌တစ်ယောက် အချစ်ပိုကြပေ၏။
 အလောင်းတော် ကိန္နရီမောင်နှံတို့ တစ်ညတာမျှ ကွဲကွာသည့်အရေးကို
 အနှစ် ၇၀၀ တိုင်တိုင် မမေ့နိုင်ဆိုသောစကားမှာ ကဲလွန်းသည်ဟု မှတ်
 ထင်မိခဲ့ဖူးရာ စစ်ကိုင်းနှင့် မန္တလေးမြို့အကူးတွင် မိုးသက်မုန်တိုင်းမိသဖြင့်
 သောင်ပြင်၌ တစ်ယောက်စီ အိပ်စက်ခဲ့ရဖူးသောအဖြစ်ကို မအုန်းကြည်
 သည် တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်တွင် ကိုယ်ချင်း
 စာသဘောနှင့် ဟုတ်ပေလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

တစ်နှစ်ခန့်မျှ အတူတကွနေထိုင်ကြရသည်အတွင်း မအုန်းကြည်
 နှင့်ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်နာရီခန့်မှ ခွဲခွာ
 ဖူးသည်မရှိခဲ့ရာ ထိုအချိန်ကာလအတွင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

ပြောမှားဆိုမှား အထင်အမြင်မှားခြင်းလည်းမရှိ၊ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် အော်
လားဟစ်လား ပြောဆိုရသည်လည်းမရှိ၊ အလွန်အလွန် စိတ်တိုင်းကျ
လျက်ရှိကြ၏။ တစ်ခုသောအရာကို တစ်ယောက်က နဂိုအားဖြင့်
မကြိုက်ခဲ့သော်လည်း တစ်ယောက်ပြုသောအခါ၌ ကောင်းသည်ဟု
မှတ်ထင်လာမိ၏။

ဥပမာ ကျွန်တော်သည် အစိမ်းရောင်ကို မုန်းတတ်သူတစ်ယောက်
ဖြစ်ရာ မအုန်းကြည်က ကျွန်တော့်အတွက် ဘန်ကောက် အစိမ်းနုလုံကွင်း
တစ်ထည်ဝယ်ထား၍ ၎င်းကိုယ်တိုင် အဖို့လည်း ကျွန်တော်နှင့်သွေးတူ
မွေးတူလုံကွင်းတစ်ထည် ဝယ်ထားလိုက်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် အစိမ်းရောင်နှင့် ပြန်ပေါင်းထုပ်မိ
လေတော့၏။ မအုန်းကြည်ကလည်း ရုပ်ရှင်ကားများကို အပြစ်ဆိုခဲ့ဖူးသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်ကောင်းကြောင်းပြောပြ၍
တစ်ကြိမ်ပြုဖူးရာတွင် ရုပ်ရှင်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့လင်မယားမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်
မြတ်နိုးသည့်အပြင် အချို့သောလင်မယားများကဲ့သို့ မချစ်ခင်လေဟန်
ပရိယာယ်မျိုး ပြုလုပ်ခြင်းကိုလည်း ဝါသနာမရှိကြရကား လူများသည်
ကျွန်တော်တို့ကို မေးငေါ့ကာ ပြုံးရယ်တတ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့က
လည်း ၎င်းတို့ မေးငေါ့သည်ကို ရိပ်မိသည်နှင့် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် တိုး၍ ထင်ထင်ရှားရှား ဂရုစိုက်ကြ၏။ နောက်ဆုံး၌
အိမ်နီးချင်းများသည် ကျွန်တော်တို့အား 'ကိန္နရီမောင်နှံ' ဟူသော
နာမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ထားကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ၏ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း
အကြောင်းကို ယခုကဲ့သို့ အကျယ်တဝင့် ဖော်ထုတ်ရေးသားရခြင်းမှာ
သင်ခန်းစာ ယူစေလိုသောသဘောဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့၏

မေတ္တာသည် ယခုတစ်ဘဝတည်းနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မေတ္တာမျိုး မဟုတ်။ ရှေးဘဝအစဉ်အဆက်က ဖြစ်ပျက်လာခဲ့ဟန် လက္ခဏာရှိသည့် အကြောင်းကို ယုတ္တိလုံလောက်စေခြင်းမှာ ဖော်ပြရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပြီးနောက် ၁၂ လမြောက်လတ်သော် ဇနီး မအုန်းကြည်မှာ သားယောကျာ်းလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်လေရာ ကျွန်တော်မှာ ၎င်းသားကလေးကို ရန်သူကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် သဘောထားမိ၏။ အကြောင်းမူကာ ၎င်းမွေးဖွားရသည့်အတွက် မအုန်း ကြည် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် စွဲမြဲထင်မြင်မိခဲ့ ပေသောကြောင့်တည်း။

သို့ဖြစ်၍ မအုန်းကြည်၏ ဈာပနကိစ္စပြီးစီးသည့်နောက် သုံးရက် မြောက်သောနေ့တွင် ၎င်းသားကလေးသည် မိခင်၏လမ်းသို့ ထက်ကြပ် မကွာ လိုက်ပါသွားသောအခါ၌ စိတ်ထဲတွင် ကံစိုက်လောက်အောင် မရွံ့သည်ပြင် ဝန်ကျသွားပေပြီဟူ၍ပင် မှတ်ထင်မိသေး၏။ ဤသို့ဖော် ထုတ်ရေးသားရခြင်းအားဖြင့် ရက်စက်ရာကျသည် မှန်သော်လည်း သူတစ်ပါးနှင့် မတူအောင် ပူလောင်ဆွေးမြေ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတွက် အခွင့်လွတ်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပေသည်။

ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ မအုန်းကြည် ကွယ်လွန် သည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်တော်မှာ မအုန်းကြည်အကြောင်းကို အိပ်မက်တွင် မမြင်မက်သောညဉ့်ဟူ၍ တစ်ညဉ့်မျှမရှိချေ။ ကောလင်း၌နေသည်ဖြစ် စေ၊ မန္တလေး၌ နေထိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်ဖြေလက်ပျောက်၍ လည်ပတ်ရာ၌ ဖြစ်စေ မအုန်းကြည်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် အမြဲပေါ်လာလေ့ရှိ၏။

သာ၍ထူးဆန်းသော အချက်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်သည် ၎င်း အတွက် ပူပန်သောက ရောက်နေရသဖြင့် တစ်နာရီ တစ်မိနစ်မျှ စိတ် ကြည်ရွှင်ခြင်း မရှိငြားသော်လည်း မအုန်းကြည် အကြောင်းမြင်မက်ရ

သမျှသော အိပ်မက်များမှာ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ရာ မဟုတ်ဘဲ ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင်ရှိနေသော မအုန်းကြည်၊ ဝတ်စားတန်ဆာ လှပစွာ ဆင်ယင်ထား
သော မအုန်းကြည်ကိုသာလျှင် အခါခပ်သိမ်း တွေ့ရမြင်ရပေ၏။

သို့ရာတွင် အိပ်မက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာသည်
ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။ ပထမ၌ မအုန်းကြည်သည် ကျွန်တော်နှင့်
တွေ့ရသည့်အတွက် ကျေနပ်နှစ်သက်ဟန် မျက်နှာထားမျိုးရှိခဲ့ရာ
ကျွန်တော်အား သွေးဆောင်ခေါ်ငင်သည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုးရှိသည့် အိပ်မက်
မျိုးသို့ ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ နောက်ဆုံးအိပ်မက်များတွင်မူကား (မအုန်း
ကြည်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် မြောက်အရပ်သို့ အမြဲမျက်နှာမူလေ့ရှိ၏)
ကျွန်တော်၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲလျက် မြောက်အရပ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ
'ကျွန်မရှိရာကို လာပါတော့ကိုကို၊ ကျွန်မ စောင့်နေရတာ ပျင်းလှပြီ၊
လာပါတော့' ဟု အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်သေး၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာမူ
အနည်းငယ်မျှ ညှိုးငယ်ခြင်းမရှိ၊ ကြည်လင်ရွှင်ပျစွာသာလျှင် ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဤအိပ်မက်များအကြောင်းကို မိတ်ဆွေသူငယ်
ချင်းများအား ပြောပြတိုင်ပင်သည့်အခါ ၎င်းတို့က 'ခင်ဗျားစိတ်စွဲလမ်းလို့
မက်တာပါဗျာ' ဟု ပြောကြ၏။ သို့သော် ဤမျှလောက် နေ့ဆက်ရက်
ဆက် မြင်မက်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့၏ စကားကို ကျွန်တော်
မကျေနပ်နိုင်ချေ။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် မည်သည့်အခြား အဓိပ္ပာယ်မျိုး ရှိနိုင်
ပါအံ့နည်း။

* * *

အခန်း (၂)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် လယ်စုအတွက်ရရှိသော စပါး တစ်သောင်းကျော်ကို ရောင်းချပြီးနောက် ရရှိသောငွေကို ခရီးသွားခြင်း အားဖြင့် ဖြုန်းတီးချေတော့အံ့ဟု အကြံပြုလျက် အိန္ဒိယပြည်သို့ ထွက်လာ ခဲ့လေ၏။ ကာလကတ္တား၊ ဒေလီ၊ ဆင်းမလား၊ ဘုံဘိုင်စသော မြို့ကြီး များသို့ လှည့်လည်ပြီးနောက် မဒရပ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ကိုသာမြတ်နှင့် ကိုညိုဖူးဆိုသူနှစ်ယောက်တို့ မှာ ၎င်းမြို့၌ ဆေးကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် ပညာသင်ကြားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုနေထိုင်ခဲ့ရာ သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်တို့လည်း ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လာရောက်ကြ၍ အားလပ် သောအချိန်ဟူသမျှကို ကျွန်တော်နှင့်ပင် ကုန်လွန်ခဲ့စေ၏။

မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာ၍ သဘောပေါ်၌ဖြစ်စေ၊ ကာလကတ္တား ဘုံဘိုင်စသောမြို့များ၌ ဖြစ်စေ၊ ယခုမဒရပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ရာတွင်ဖြစ်စေ ယခင်က အိပ်မက်သည် တစ်ည၌မျှ ပြတ်လပ်ဖူးသည်မရှိချေ။ ထူးခြား

သောအချက်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်ထွက်လာသည့်အတွက် အိပ်မက်ထဲ တွင် မအုန်းကြည်သည် စိတ်ကျေနပ်ဟန်ရှိ၍ 'ဟုတ်ပြီ ကိုကို၊ ကျွန်မနှင့် နီးနီးလာပြီ၊ ကြိုးစားလိုက်ပါကိုကို' စသောစကားမျိုးများဖြင့် အားပေးချေ သေး၏။

အိပ်နေရာမှ နိုးလာသည့်အခိုက်မျိုးတွင် မအုန်းကြည် ဘယ်နေရာ၌ ရှိနေ၍ အဘယ်ကဲ့သို့ ရောက်အောင်လာရမည်နည်းဟု မေးမည်ဟု ကြံ စည်ထားဖူးသော်လည်း အိပ်မက်တို့ထုံးစံအတိုင်း တကယ်မြင်မက်သော အခါ၌ မမေးဖြစ်ဘဲ မေ့လျော့ချန်လှုပ်ထားခဲ့မိသည်ကိုသာ တွေ့ရပေ၏။

ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အနက် ကိုသာမြတ်ဆိုသူမှာ အတော်ပင် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသူဖြစ်၍ မိမိဉာဏ်စွမ်းကိုလည်း အားကိုးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မည်သူက မည်ကဲ့သို့ ပြောသော်လည်း မယုံ၊ တတ်နိုင်လျှင် ဘုရားဟောဖြစ်စေကာမူလည်း သူ၏ဉာဏ်ဖြင့် နှိုင်းဆ၍ ယုံသင့်မှယုံမည်ဆိုသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ စုန်းတစ္ဆေ အမှောင့် ပယောဂ အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့ မန္တရားစသော ပညာများအကြောင်းကို လား လားမျှယုံကြည်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။

ဒုတိယသူငယ်ချင်း ကိုဖူးညိုမှာမူ ကိုသာမြတ်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆန့် ကျင်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လောကဓာတ်ပညာနှင့်ဆိုင်ရာ ဆေး အတတ်ကို သင်ကြားလျက်ရှိသော်လည်း ရှေးနည်းရှေးထုံးကို မပယ်လို သူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် လက္ခဏာဆရာယောင်ယောင်၊ ဗေဒင် ဆရာယောင်ယောင်နှင့် ချောင်လည်ချောင်ပတ်လုပ်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ရဟန်းအဖြစ်နှင့် နှစ်ဝါရခဲ့၍ ဓာတ်ကျမ်း၊ ဆေးကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်း များအပြင် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ခြင်း အလုပ်ကိုလည်း စမ်းသပ်ခဲ့ဖူး၏။ အဂ္ဂိရတ် ဘက်တွင်လည်း အသင့်အတင့်ခေါက်မိ၏။ အကျဉ်းချုံး၍ ဖော်ပြရသော်

ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံတွေ့ရဖူးပေရာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောရှိသူတစ်ယောက်၏ အခန်းမှာ ထိုလူနှစ်ယောက်တို့၏ ငြင်းလုံး၊ ခတ်လုံး၊ ကော်လုံးများဖြင့် အမြဲလိုပင် ဆူညံလျက် ရှိနေပေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်မျိုးအကြောင်းကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တို့အား ပြောပြသောအခါ ကိုသာမြတ်ကမူ ဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ တစ်ညဦးမှ မပြတ်လတ်အောင် ဥပါဒါန်စွဲကပ်သူတစ်ယောက် အကြောင်းကို ကြားဖူးပါ၏လောဟု မေးသောအခါ မကြားဖူးရုံမျှနှင့် မရှိနိုင်ဟူ၍ မယူဆထိုက်ကြောင်း ဆင်ခြင်လဲသေး၏။

ကိုဖူးညိုကမူ တစ်ညဦးမျှ ပြတ်လပ်သည်မရှိကြောင်း ကြားသိ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဧကန်မှချ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား ရှိရမည်။ သာမန်အဖြစ်အပျက် မဟုတ်နိုင်ဟု ပြော၏။ ၎င်း၏ ထင်မြင်ချက်မှာ မအုန်းကြည်သည် 'မကျွတ်သေးဘဲ ရှိနေသောကြောင့် ကျွန်တော်အား ညစဉ် အိပ်မက်ပေးနေဟန်တူမည်' ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော့်အား ခေါ်လျက် ရှိသည်ဆိုခြင်းမှာမူ ကျွန်တော်၏ဝိညာဉ်ကို နှိုက်ယူရန် ကြံစည်နေဟန်တူ သောကြောင့် သတိဝီရိယနှင့် နေထိုင်သွားလာဖို့ သတိပေးသေး၏။

ထိုအခါ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပျက်သေးသည်မှာ ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့နှင့် တွေ့စအခါက မိဘသား ချင်းအားလုံး သေဆုံး၍ အမွေပစ္စည်း အားလုံးကို ဆက်ခံရရှိလိုက် ကြောင်း ပြောပြဖူး၏။

ထိုအခါ ကိုဖူးညိုက မယားဆုံးပြီးနောက် ပစ္စည်းများ ရဖူးသေး သလားဟုမေးရာ မရဖူးကြောင်း ကျွန်တော်က ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ ကိုဖူးညိုက ...

ညို။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် အိုင်ယာလန်ထိ ထိုးစမ်းဗျာ'

မြတ် ။ ‘ငွေ နှစ်ကျပ်ကုန်အောင် တိုက်တွန်းနေပြန်ပြီလား’

ညို ။ ‘မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီလူ့ဇာတာက အင်မတန် ထူးဆန်းတယ်။ လူသေလျှင် သူ့မှာ လျော်ကြေးရတာချည်းပဲ။ ထိုးသာထိုးပါဗျာ။ ကျုပ်တွက်ကိန်း မှန်တတ်ပါတယ်’

များမကြာမီ ၎င်းဟိုတယ်မှ အိုင်ယာလန်ထီအတွက် လက်မှတ်တစ်စောင် ထိုးလိုက်ရာ ပထမဆုပေါက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော် ရွှေဒဂါးလေးသောင်း ရရှိခဲ့လေ၏ ။

ညို ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲဗျ ကျုပ်ပြောတာ’

မြတ် ။ ‘ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ပါဗျာ’

ကျွန်တော်။ ‘ဘာကြောင့်ပေါက်တာဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူတူ နေတုန်း ပေါက်တဲ့ငွေဖြစ်လေတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူတကွ သုံးစွဲမယ်ဗျာ’

ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်တော်မှာ မအုန်းကြည်အကြောင်းအိပ်မက်များကို ညတိုင်း မြင်မက်တုန်းပင် ရှိနေလေ၏ ။

ထိပေါက်ပြီးသည့် နောက်တစ်ည၌ အိမ်မက်ထဲတွင် မအုန်းကြည်က ‘ကိုင်း ကိုကိုရေ၊ ကျွန်မဆီလာဖို့ ကိုကိုမှာ စရိတ်လည်းရပြီ၊ ဒီတစ်ခါ မလွဲနဲ့တော့နော်’ ဟု ပြောသည်နှင့် ကျွန်တော်က ‘မအုန်းကြည်က ဘယ်မှာနေလို့ ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ’ ဟု မေးလိုက်သောအခါ မအုန်းကြည်သည် ကျွန်တော့်လက်ကိုကိုင်လျက် ‘ဟောဟိုက ရေအိုင်ကြီးကို မြင်ရဲ့လား၊ အလယ်ကောင်မှာ ကျွန်းကလေးရှိတယ်နော်၊ ကျွန်းအလယ်မှာ ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေတယ် ဟုတ်စ၊ အဲ့ဒီကျောက်ဆောင်အတွင်းက ဂူထဲမှာ ကျွန်မစောင့်နေတယ် ကိုကိုရဲ့၊ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော်၊ ကျွန်မမျှော်နေမယ်’ ဟု ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာမှ လန်နိုးလေ၏ ။

သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်သည် ရေအိုင်ကြီးကို လည်းကောင်း၊

ကျွန်းကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ဆောင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ မျက်စိထဲ
တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်လျက်ရှိသေး၏။

ထိုညဉ့်မှစ၍ မအုန်းကြည်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်အား
'ခုတောင် မလာသေးဘူးလားကိုကို၊ လေယာဉ်ပျံနဲ့လာရင် သိပ်မဝေး
ပါဘူး၊ ကိုဖူးညိုလည်း ခေါ်ခဲ့နော်၊ ကျွန်မနဲ့ကိုကိုနဲ့ တွေ့ရအောင် သူ
လုပ်ပေးတတ်တယ်' စသည်ဖြင့် အထပ်ထပ် ပြောလေ့ရှိလေ၏။ တစ်ည
သော်လည်း ဤစကား၊ တစ်ခါမက်လျှင်လည်း ဤစကားအတိုင်း ပြော
လေ့ရှိရကား ကျွန်တော်သည် ကိုဖူးညို တစ်ယောက်တည်းလာခိုက်တွင်
နောက်ဆုံး အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြ၍ ၎င်း၏အကြံကို တောင်းလေ၏။

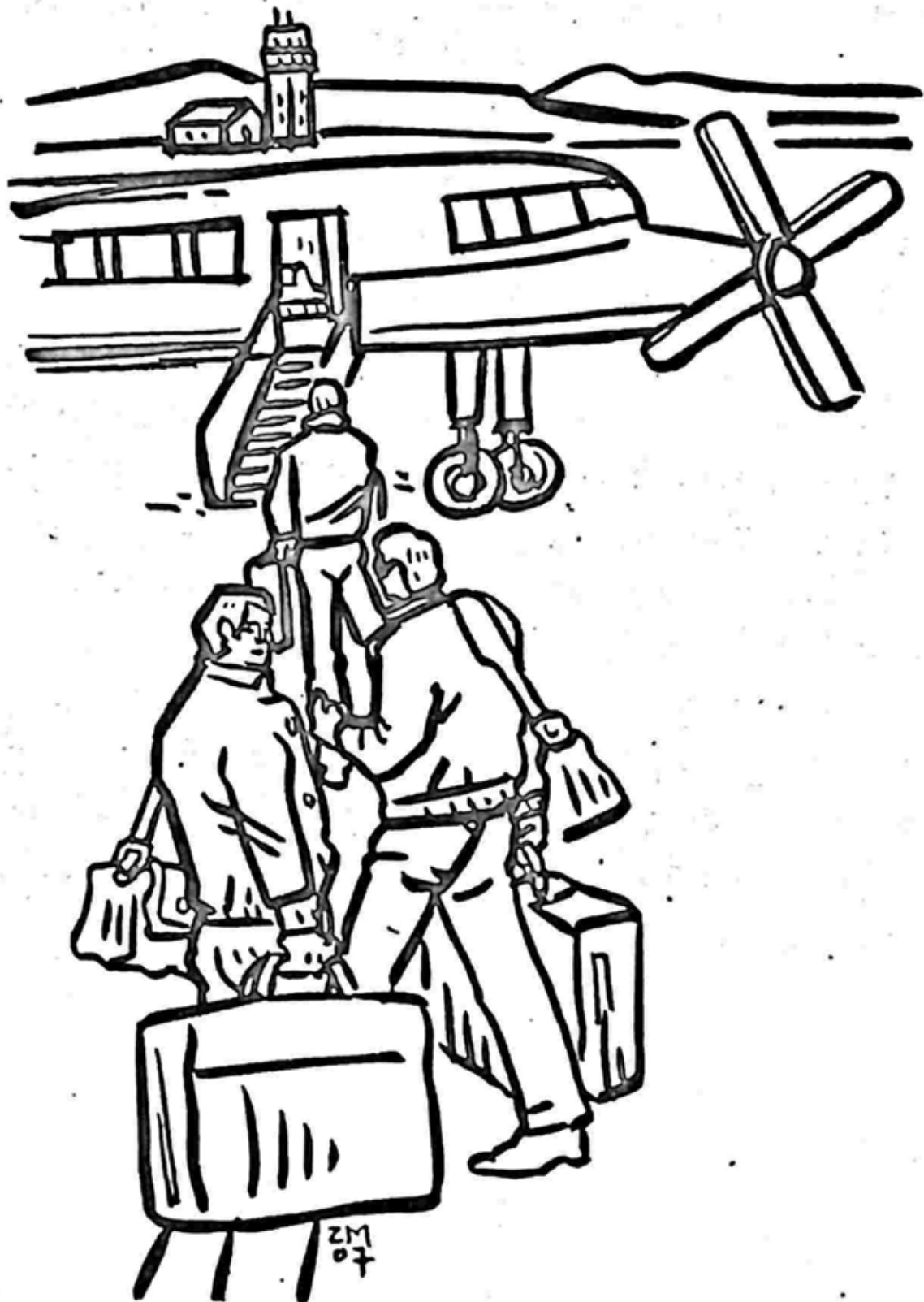
ညို။ ။ 'ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် တွေ့ရအောင်
လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုပါတော့၊ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ။ ပယောဂကလေး
ချောက်တီးချောက်ချက် လိုက်စားဖူးပေမဲ့ ဒီလောက်တောင် ကျွန်တော်
မစွမ်းပါဘူး၊ သို့သော် ညစဉ်ညတိုင်း ဒီစကားချည်းပြောနေတယ်ဆိုတော့
မယုံရမှာ ခက်နေပြီကော'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကိုင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တစ်ခု စမ်းကြည့်တော့
မယ်ဗျာ၊ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းဝယ်၊ ကျွန်တော် အမောင်းသင်ပြီး နှစ်
ယောက်သား ဘယ်ရောက်ရောက် ဘယ်ပေါက်ပေါက် လိုက်ရှာစမ်းကြစို့
လားဗျ'

ညို။ ။ '(ဝမ်းမြောက်စွာနှင့်) ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိန်လိုက်
ပါဗျ။ ခင်ဗျားခေါ်ရာလိုက်ပါ့မယ်၊ သို့သော် ကိုသာမြတ်တစ်ယောက်
တော့ ချန်ထားခဲ့လို့ မတော်ပေဘူးထင်တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်။ ။ 'သူလိုက်လျှင် သာ ကောင်းတာပေါ့။ သို့သော် ဒီလူက
ကျုပ်တို့ အကြံကို သိလျှင် တောက်တီးတောက်တဲ့လို့ ပြောလိမ့်မယ်'

ညို။ ။ 'ပြောမှာတော့ စိတ်သာချ။ သို့သော် ဒီလိုလုပ်ကြစို့ဗျာ။

ဒီအကြံအစည်ကို မပြောဘဲ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးနဲ့ လျှောက်လည်ရအောင် ဆိုတော့ သူ လိုက်ကောင်းလိုက်လိမ့်မယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'စမ်း ကြည့်ကြစို့ဗျာ'

ကျွန်တော်တို့က ကိုသာမြတ်အား အကြံအစည် အကြောင်းကို မပြောဘဲ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းနှင့် ကမ္ဘာကိုလှည့်ကြမည်ဟု ပြောသော အခါ ကိုသာမြတ်လည်း ဝမ်းမြောက်စွာ သဘောတူညီလေ၏။

ကိုသာမြတ်နှင့် ကိုဖူးညိုတို့မှာ အစိုးရစရိတ်နှင့် ပညာသင်သူများ ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့ နုတ်ထွက်ရေးအတွက် ကျွန်တော်မှာ ငွေတစ်သောင်းကျော်မျှ လျော်ကြေးပေးလိုက်ရ၏။ သို့သော် ငွေလေးသောင်းခန့်မျှ ထိပေါက်ထားသော ကျွန်တော့်အတွက်မှာ ဝန်မလေးလှချေ။ လေယာဉ်ပျံမှာ ၂၆,၀၀၀ မျှ ကုန်ကျ၍ ကောင်းမွန်စွာ မောင်းနှင်တတ်ရန် အတွက် ကျွန်တော်အဖို့ သုံးလမျှ သင်ကြားရသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ လိုအပ်သော ရိက္ခာများနှင့် ကိရိယာတန်ဆာများကို တင်ဆောင်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက် မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့ နံနက်စောစော အချိန်တွင် မဒရပ်မြို့မှ မြောက်စူးစူးအရပ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။

* * *

အခန်း (၃)

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းခရီးတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်မတွေ့ရဘဲ ဒါဂျီလင်မြို့သို့ နောက်ဆုံးဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေရာ ထိုမြို့မှ မြောက်အရပ်သို့ ဆက်လက်ပျံသန်းပါမူကား မြို့ကြီးပြကြီးဟူ၍ တွေ့ရန်မရှိတော့ဘဲ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးကိုသာ တွေ့ရတော့မည့် အကြောင်းရှိသည်နှင့် အရေးကြီးသောခရီးအဆစ်အပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာ ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလေ၏။

ဒါဂျီလင်မြို့၌ သုံးရက်ခန့်နားနေစဉ် အိပ်မက်ထဲတွင် မအုန်းကြည်သည် ကျွန်တော်တို့၏ စွန့်စားခြင်းအတွက် များစွာနှစ်သက်အားရသည့် လက္ခဏာနှင့် 'ဟောဒါမှ သစ္စာရှိတဲ့ ငါ့ကိုကို' ဟု ရုတ်ဆိုကာ ကျွန်တော်၏ နဖူးကိုပင် နမ်းရှုပ်သေး၏။ 'ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်မစောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်လာပါတယ်' ဟူ၍လည်း အားပေးစကားပြောကြားသေး၏။

ဒါဂျီလင်မြို့မှ နံနက်စောစော ထွက်ခွာကြရလျှင်မူကား ကျွန်တော်တို့သည် ရှေးကကဲ့သို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောမထားနိုင်တော့ဘဲ ဓားအန္တရာယ်

ထူထပ်သော အစိတ်အပိုင်းသို့ ရောက်လာကြသည့်အကြောင်းကို အမှတ်ပြုမိကြလေ၏။

မြို့ပေါ်မှ ကျော်လွန်၍ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ပျံသန်းလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝါဂွမ်းပုံကြီးများသဖွယ် ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသော တိမ်တိုက်ကြီးများသည် ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်ပျံအောက်တည့်တည့်သို့ ရောက်နေကြသည်ဖြစ်ရာ ရှေ့မျက်နှာ၌မူ တောင်များသည် မိုးပွင့်ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော လှိုင်းတန်းရှည်ကြီးများသဖွယ် ဆီးကာလျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကောင်းကင်ခရီးမှ လေယာဉ်ပျံသန်းသွားကြစဉ် အလွန်မြင့်သော တောင်ကြီးများကို တစ်တောင်ပြီးတစ်တောင် ကျော်လွန်ခဲ့ကြလေရာ လေယာဉ်ပျံဦး တည့်တည့်၌ ကန့်လန့်ခံလျက်တည်ရှိ၍ အလွန်တရာ မတ်စောက်မြင့်မောက်လှသော တောင်ကြီးတစ်လုံးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သာ၍ မြင့်မောက်သော တောင်ကြီးတစ်လုံးကို ရှေ့တည့်တည့်တွင် ပေါ်ထွက်လာပြန်လေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ တောင်များသည် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ယှဉ်ကပ်ဆက်စပ်လျက်ရှိကြပေရာ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း တစ်တောင်နှင့်တစ်တောင်အကြားတွင် စိမ်းစိုပြန့်ပြူးသော လွင်ပြင်ကြီးများကို တွေ့ရှိရ၍ ချောင်းငယ်မြစ်ငယ်များသည် လွင်ပြင်တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းစီးဆင်း နေသည်များကို အပ်ချည်မျှင်ခန့်သာ တရေးရေး တဖွေးဖွေးမျှ တွေ့မြင်ကြရ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်ပျံ အတောင်စွန်းများသည် ဆီးနှင်းခဲများ စုပုံလျက်ရှိသောကြောင့် လိုသလောက်မြင့်တက်အောင် ပျံသန်းရန်မဖြစ်နိုင်သည်ကို တွေ့ကြပေရာ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်မြင့်သော တောင်တန်းတစ်ခုကိုလွတ်အောင် ကျော်လွှားရာ၌ တောင်ထိပ်

တွင်ရှိသော မိုးပွင့်ခဲများသည် လေယာဉ်၏ဝမ်းဗိုက်ကို ထိလုမတတ်
ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြရလေ၏။

မွန်းတည့်ချိန်တိုင် ရောက်လတ်သော် တောင်များသည် တဖြည်း
ဖြည်း ကျသည်ထက် ကျလာကြသည်ကို တွေ့ကြပေရာ နောက်ဆုံး၌
မျက်စိတစ်ဆုံးကျယ်ဝန်း၍ အလွန်တရာ ညီညာပြန့်ပြူးလှသော လွင်ပြင်
ကြီးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခုသည် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တည့်
တည့်တွင် ဆီးကာလျက် ရှိရာ ကျွန်တော်သည် တိမ်တိုက်ထဲမှ ဖြတ်၍ပျံ
သန်းရမည် သို့မဟုတ် တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ကျော်လွှားပျံသန်းရမည်ကို
စဉ်းစားနေသည့်အခိုက်တွင် အလွန်ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာကို မြင်
လိုက်ရသည်နှင့် ကိုဖူးညိုအား လက်တို့၍ ပြမိ၏။ ကိုဖူးညိုသည်
ကျွန်တော် မြင်သည့်အတိုင်း မြင်ဟန်ရှိသည်နှင့် ကိုသာမြတ်အား
လက်တို့ပြပြန်ရာ ကိုသာမြတ်မှာ သူ၏မျက်စိကို မယုံကြည်သည့်
လက္ခဏာနှင့် အထပ်ထပ်ပွတ်သပ်လျက် ကြည့်နေသေး၏။

ကျွန်တော်တို့တွေ့မြင်ရသော အခြင်းအရာမှာကား ကျွန်တော်၏
ဇနီး မအုန်းကြည်သည် တိမ်တိုက်များအကြားမှ ထွက်ပေါ်လာ၍ လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို တားဆီးသည့်အဟန် လက်ပြလျက်
အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် မြေအောက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြနေလေ၏။
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ခဲ့လျှင် မကြာခဏ အိပ်မက်မြင်မက်သူ
ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်စွဲသဖြင့် မြင်ရသည်ဟု ဆိုဖွယ်ရှိပေရာ အလွန်
တရာ ယုံကြည်ခဲလှသော ကိုသာမြတ်ကိုယ်တိုင် မြင်ရခြင်းဖြစ်သော
ကြောင့် ထင်မိထင်ရာ ထင်မြင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မစွပ်စွဲနိုင်ပေ။ သို့သော်
ဘယ်ကဲ့သို့ ပြုကြရချေမည်နည်း။

ထိုအခါ ကိုဖူးညိုက 'ဒီဟာ ဘယ်သူလဲ' ဟု မေးရာ ကျွန်တော်က

‘မအုန်းကြည်လေ၊ ကျွန်တော်မိန်းမပဲ’ ဟုပြန်ပြောလိုက်၏။ ကိုဖူးညိုသည် တစ်ခဏတာမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက် ‘ကိုင်း ဘယ့်နှယ်ရှိရှိ ဆင်းစမ်းဗျာ၊ ကျုပ်တို့လာကတည်းက သူ့အတွက်လာခြင်းဖြစ်လေတော့ သူကခိုင်းလျှင် လုပ်သာလုပ်ပေးတော့ဗျာ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပေတော့၊ ဆင်းသာဆင်း’ ဟု ပြော၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုသာမြတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း နဂိုကတည်းက အလုံးစုံဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့သူ မဟုတ်သောကြောင့် သူ့ခမျာမှာ နှားမလည်ရှာဘဲ ကျွန်တော်တို့ကိုပြန်၍ ငေးကြည့်နေရာ ကျွန်တော်လည်း ကိုဖူးညို၏စကားကို သဘောတူသည်နှင့် လေယာဉ်ပျံဦးကို မြေဆီသို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်လေ၏။ ကိုသာမြတ်သည် အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေသော်လည်း မည်သို့မျှ ကန့်ကွက်ဖော်မရချေ။

ပေ ၃၀၀၀ ခန့် ဆင်းသက်မိသော် အလွန်တရာ မြေပြင်ညီညာသည့် ကွင်းကြီးထဲသို့ ရောက်လာကြ၍ လေယာဉ်ပျံဘီးသည် မြေပြင်ကို ကန်ပြီးနောက် အနည်းငယ်လိုမ့်၍ ရပ်လိုက်သောအခါတွင် လူတို့ တမင်သုတ်သင်ရှင်းလင်းထားသည့် လေယာဉ်ပျံကွင်းတမျှ ချောမွတ်ပြေပြစ်စွာရှိသည်ကို တွေ့ကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မသေမပျောက်ဘဲ မြေပြင်သို့ ရောက်ရခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းကြ၍ တောင်မြောက်လေးပါးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သောအခါ ကိုက်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့် ကွာလှမ်းသောနေရာတွင် လူပေါင်း ၃၀ ခန့် စုရုံးနေကြသည်ကိုအံ့ဩစွာနှင့် တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ထိုလူများသည် ခါးတွင် သားရေချပ်များဖြင့်ပတ်စီး၍ အထက်ပိုင်းတွင်ကား ဆေးမင်များဖြင့် ခြယ်လှယ်ထားလေရာ လက်တွင် လေးမြားများဖြင့် ကိုင်ဆောင်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် လူစုကို မြင်ကြ

သောအခါ မိတ်ဆွေဖြစ်မည်၊ ရန်သူဖြစ်မည် မသိနိုင်သည်နှင့် ခြောက်လုံး ပြူးကိုယ်စီကိုင်ကာ အရိပ်အကဲကိုကြည့်နေကြ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ အထဲတွင် ခေါင်းဆောင်ပြုလုပ်သူ ကိုသာမြတ်က ထိုလူစုကို လက်ယပ်၍ ခေါ်စမ်းရာ ၎င်းတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်နေပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့သို့တိုးလာကြ၏။ ၎င်းတို့အထဲတွင် အခြားလူများထက် ဦးခေါင်း တစ်လုံးခန့်မြင့်၍ ဦးထုပ်တွင် ငှက်ခါးတောင်တစ်ခု ထိုးစိုက်ထားသူ တစ်ယောက် ပါရှိလေရာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော သားမွေးကို ဝတ်ထားခြင်း၊ ကိုယ်ဟန်အမူအရာ ခန့်ညားခြင်း၊ ရဲတင်းသော မျက်လုံးများရှိခြင်း၊ ပုတီးတန်ဆာများ ပိုမို၍များပြားခြင်းကို ထောက်သဖြင့် အကြီးအကဲနှင့် တူပေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းလူစုနှင့် ခြေပြလက်ပြနည်းအားဖြင့် စကား ပြောကြရာတွင် ၎င်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့ လာရောက်သည့်အကြောင်းကို (မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို) သိရှိထားနှင့် ဟန်တူပေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ထိုလူစုသည် ကျွန်တော်တို့အား အသင့်ပြင်ထားသော တဲတစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၍ နို့၊ ပြောင်းဖူး၊ အသားခြောက်စသော စားစရာများဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အား စားစရာများဖြင့် တည်ခင်းကျွေးမွေးသူများ အနက် အလုံးအရပ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသားအရေအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဆင်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့်လည်းကောင်း ဆိုဖွယ်ရာမရှိသည့် မိန်းမပျိုကလေးလေးယောက်တို့ ပါရှိလေရာ ၎င်းတို့၏ နှာတံနှင့် မျက်လုံးတို့ကိုအကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့် တရုတ်နှင့်ကုလားစပ်ကြားကျသော လူမျိုးဟူ၍ဆိုထိုက်ပေ၏။ အသားအရေမှာမူ ယောက်ျားရော မိန်းမပါ ညီသည်မရှိ၊ ပိန်သည် မရှိ၊ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ခပ်ဖြူဖြူချည်းသာ ရှိနေကြပေ၏။

စားသောက်ပြီးလတ်သော် အကြီးအကဲလုပ်သူမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့သို့လာ၍ ခြေပြလက်ပြနည်းအားဖြင့် ၎င်းတို့နှင့်အတူလိုက်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ‘သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်နိုင်’ ဟု အောက်မေ့ကာ ခပ်သွက်သွက်ပင် လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ သုံးမိုင်ခန့် သွားမိလတ်သော် မြို့တစ်မြို့အစွန်အဖျားသို့ ရောက်လာကြလေရာ မြို့မှာ ကျုံး၊ မြို့ရိုး၊ ပြအိုးစသည်တို့ဖြင့် မြန်မာဆန်ဆန် ရှေးအိန္ဒိယမြို့များ ခပ်ဆန်ဆန်ရှိနေကြ၏။ မြို့ရိုးမှာမူ လက်ခုပ်တစ်ဖောင် သာသာမျှသာ မြင့်၍ မြေအုတ်တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားရာ တံတားမှာ ဖြုတ်နိုင်တပ်နိုင် အောင် စက်သီးများဖြင့် အရှင်တပ်၍ထား၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထင်းရှူးသားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကျုံးကူးတံတားမှ ဖြတ်ကျော်၍ မြို့ရိုးအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ အိမ်များမှာ များသောအားဖြင့် ထင်းရှူးသားဖြင့် ဆောက်လုပ်၍ တစ်ထပ် တည်းရှိကြသည်ကို တွေ့ကြလေ၏။ လမ်းများမှာ ပေ ၅၀ ခန့် ခပ်ကျဉ်း ကျဉ်းရှိကြ၍ ၎င်းတစ်လျှောက် မိုင်တစ်ဝက်ခန့် လျှောက်မိကြသောအခါ အကြီးအကဲ၏ နန်းတော်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

နန်းတော်မှာ များသောအားဖြင့် ထင်းရှူးသားကို ထက်ခြမ်းခွဲ လျက် အလုံးဘက်ကို အပြင်ဘက်ကာ၍ အတွင်းဘက်တွင်း ချောမွတ် သော မျက်နှာရှိနေပေရာ သစ်ခြမ်းများအကြားတွင် ကွက်လပ်မရှိရအောင် ‘စိသားကျ’ လျက် တစ်ခြမ်းနှင့် တစ်ခြမ်း၌ ကာထား၏။ နန်းတော်မှာ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းဖွင့်ထား၍ အတော်ကျယ်ဝန်းဟန် ရှိသော် လည်း အချွန်အတက်တို့ဖြင့် တပ်ထားသည်လည်းမရှိ၊ ၎င်းတို့တိ ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ထင်မြင်၏။ ကြမ်းပေါ်၌မူ ‘ရာပေလွင်’ မှာလည်း မြေအုတ်များကို မြင့်အောင်စီထား၍ သားမွေးများခင်း ကျင်းထားသည့် စင်မြင့်မျှသာ ဖြစ်၏။

အကြီးအကဲ သို့မဟုတ် ရှင်ဘုရင်သည် ပလ္လင်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်
ခွေကာထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်အား ခုံမြင့်ကလေးတစ်ခုစီ
ခင်းပေးစေပြီးနောက် ထိုင်မိကြသောအခါ သားရေခုံကလေးတီးသံကို
ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြားကြရလေ၏။ အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် ဗုံသံ၊ လင်း
ကွင်းသံ၊ ကြေးလင်ပန်းတီးသံတို့ ဆူညံလာ၍ သူငယ်မ ၁၂ ယောက်
ခန့်တို့သည် တီးသူကတီး၊ ဆိုသူကဆို၊ ကသူက ကလျက် ရာပေလွင်
ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့သို့ ရောက်လာကြပြီးနောက် အသံရပ်စဲသွားလတ်
သော် ပုဏ္ဏားများအသွင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်
လာ၍ ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်များကို ထိုမှဤမှပက်ကြဲလျက် သပြေရွက်
နှင့်တူသော သစ်ရွက်များကို ကျွန်တော်တို့အား ပေးပြီးလျှင် ကျယ်လောင်
စူးရှစွာသောအသံဖြင့် (ဂါထာမန္တရားများလော မဆိုနိုင်) ရွတ်ဖတ်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းလူသည် သပြေခက်နှင့်တူသော သစ်ရွက်များကို
ကျွန်တော်တို့၏ ရင်ဘတ်တွင် ထိုးစိုက်ပေးပြီးနောက် ရှင်ဘုရင်ကို အရို
အသေပြုလျက် နောက်ပြန်ဆုတ်ထွက် သွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ သူငယ်မ
ကလေး ၁၂ ယောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြရာမှ ရုတ်တရတ်
ထ၍ အထက်ပိုင်းတွင် ဗလာကျင်းထားသော ကိုယ်များဖြင့် ကျွန်တော်
တို့ကို ထိလုမတတ် ရစ်ပတ်ကခုန်ကြလေရာ တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းတို့၏
မွေးကြိုင်သော ရင်သားများသည် ကျွန်တော်တို့၏ နှာခေါင်းနှင့် ထိလု
မတတ် ဝဲလျက်ဝဲလျက် လှည့်သွားကြလေ၏။

ထိုအခါ ကိုဖူးညိုက 'တေမိမင်း အလိုစမ်းတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလား
မဆိုနိုင်ဘူး' ဟု ကျွန်တော့်အား ပြုံးရယ်ကာ လှမ်းပြောလိုက်ရာ
ကိုသာမြတ်က 'ကျုပ်တို့ တေမိမဟုတ်လို့ သိပ်ခက်နေတော့တာပဲ' ဟု
ပြန်ပြောလိုက်သေး၏။

(နောက်အခါ၌ ကျွန်တော်တို့ သိရှိရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့လာ ရောက်မည့် အကြောင်းကို ၎င်းပုဏ္ဏားက 'ပူး' ၍ ပြောထားနှင့်သည်ဟု ပြောကြ၏။)

ထိုည၌ ကျွန်တော်တို့အား ဘုရင်၏နန်းတော်အတွင်းရှိ အဆောင်တစ်ဆောင်တွင် အိပ်စက်စေရာ ကျွန်တော်သည် ၎င်းမြို့၌ တည်းခိုနေထိုင်ရပုံ အခြင်းအရာများကို အကျဉ်းမျှလောက်သာ သိမ်းကျုံး ဖော်ပြ၍ မအုန်းကြည်ခေါင်ခြင်းတည်းဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင် စေမည့် အဖြစ်အပျက်များသို့ ရောက်စိမ့်သောငှာ အမြန်ကျော်လွှားရေး သားရပေတော့အံ့။

* * *

အခန်း (၄)

ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းပိန္နဲမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၍ သုံးလခန့် ကြာရှိလှသော် ပျင်းရိငြီးငွေ့ ကုန်ကြလေပြီ။ ထိုအချိန်ကာလ အတောအတွင်း ၎င်းမြို့သားတို့၏ ဘာသာစကားကို မနေမနားလေ့ကျင့်ခြင်းအားဖြင့် အတော်အတန်ပြောနိုင်ပြီဖြစ်ရာ ၎င်းတို့စကားမှာ ပါဠိ စကားလုံးများ ဟိန္ဒူစတန်နိစကားလုံးများ၊ မာဂစေကားလုံးများ ရောပြွမ်းနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖို့ အလွန်မခဲယဉ်းလှချေ။

ထိုသုံးလအတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် လေယာဉ်ပျံဖြင့် ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ပေါင်း များခဲ့လှသော်လည်း အစောင့်အကြပ်များအားဖြင့် မျက်ခြည်မပြတ်အောင် ညှပ်ထားသောကြောင့် အထမမြောက်ခဲ့ချေ။ ယခင်ပုဏ္ဏားက ကျွန်တော်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ၎င်းတိုင်းပြည်တွင် ဝပြောသာယာခြင်းရှိလိမ့်မည်ဟု ဟောထားသောကြောင့် ဘုရင်ဖြစ်သူ 'မုနိယ' က ကျွန်တော်တို့ကို အပျောက်မခံခဲ့ချေ။

ထူးဆန်းသောအခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ၎င်းကွင်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သောနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် မအုန်းကြည်အကြောင်းကို တစ်ကြိမ်

တစ်ခါမျှ အိပ်မက် မမက်တော့ချေ။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် မအုန်းကြည်သည် ဤအရပ်၌ ကျွန်တော်နေထိုင်သည်နှင့်ပင် ကျေနပ်သောကြောင့် အိပ်မက် မပေးတော့ခြင်းဖြစ်လေသလော၊ အကယ်၍ ကျေနပ်နေသောကြောင့် ဆိုပါလျှင် မအုန်းကြည်သည် ဤမြို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေထိုက်သည် ဖြစ်ရာ မြို့တွင်းမြို့ပြင် တွေ့မြင်ရသော အခြင်းအရာဟူသမျှတွင် မအုန်း ကြည်နှင့် ဆက်စပ်နိုင်လောက်သော အရာဟူ၍ ကျွန်တော်မတွေ့မမြင် ရချေ။ သို့သော် ၎င်းမြို့နှင့်ပတ်သတ်၍ ထူးဆန်းသောအခြင်းအရာ တစ်ခု ကား ရှိနေပေ၏။

ကျွန်တော်တို့ဆိုက်ရောက်၍ သုံးလပြည့်သောနေ့၌ မြို့သူမြို့သား များသည် အခမ်းအနားကြီးကျယ်စွာ ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြရာ ထိုအခါ၌ ကား ကျွန်တော်တို့မှာ ၎င်းတို့၏စကားကို ပြောဆိုနိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် စုံစမ်းမေးမြန်းကြ၏။ သိရှိရသည်ကား မြို့နှင့်ငါးမိုင်ခန့် ဝေးသောအရပ် တွင် ယဇ်ပူဇော်ရန်ရှိသောကြောင့် ဘုရင်နှင့်တကွ အခြွေအရံများပါ နက်ဖြန် ထွက်ကြတော့မည်ဟု သိရှိရ၏။

ထိုနေ့၌ ဘုရင်နှင့်တကွ အခြွေအရံများသည် သားရေကို ရွှေဇာ တပ်သည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လျက် စုစုပေါင်း လူ ၁၀၀ ခန့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လည်း ဘုရင်အနီးမှ လိုက်ပါလာကြလေ၏။ သမီးကညာ ခုနစ်ယောက်တို့သည် သစ်သီး အမျိုးမျိုးတို့ကို လင်ပန်းများတွင်ထည့်လျက် ဦးခေါင်းပေါ်၌ ရွက်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ သွားကြရ၏။ အတန်ငယ်သွားမိလတ်သော် ကျွန်တော်သည် အဝေးမှ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းရှိသော တောင်ကြီးကိုမြင်ရသည်နှင့် ဤတောင် ကိုမြင်ဖူးပါသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့မိ၏။

ထိုနောက် ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြရာ ဤရေအိုင်ကိုလည်း မြင်ဖူးပါသည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ ကျွန်တော်တို့သည်

ရေအိုင်၏ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လျှောက်လာကြ၍ ငါးမိုင်ခရီးခန့် ပေါက်ရောက်လာသောအခါ နတ်စင်သဖွယ် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံငယ်သို့ ရောက်လာကြသဖြင့် ရပ်တန့်ကြလေ၏။ ဤသည်ကား ယဇ်ပူဇော် ရန်နေရာဖြစ်သည်ဟု သိရှိရ၏။

ကမ်းခြေမှ မျှော်ကြည့်လိုက်သော် ရေအိုင်အလယ်၌ ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိ၍ ကျွန်းပေါ်တွင် ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခုရှိသည်ကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဤတောင်ဖြစ်ကြောင်းကို ဘွားခနဲ သတိရလာမိလေ၏။ အိပ်မက်အဆိုမှာ ၎င်းကျောက်တောင် အတွင်းရှိ ဂူထဲတွင် မအုန်းကြည်နေပါသည်ဟု ကျွန်တော်အား မအုန်းကြည်ပြောဖူးရကား ကျွန်တော်မှာ နတ်ကျသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာလေတော့၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့က ကျွန်တော်အား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသောအခါ ကျွန်တော်မှာ ကိုသာမြတ်၏ လှောင်တတ်သော သဘောကိုသိရှိ၍ ၎င်းရှေ့တွင် မပြောသေးဘဲ ကိုဖူးညိုတစ်ယောက် တည်းကိုသာ ယခင်အိမ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ကိုဖူးညိုကမူ 'ဒီလောက် ရောက်အောင်လာခဲ့ပြီးမှ ဒီကျတော့မှ တော့ မလျှော့နဲ့တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားသွားလျှင် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပါ့မယ်' ဟု အားပေးလေ၏။

ယဇ်ပူဇော်နည်းမှာမူကား ပုဏ္ဏားနှင့်တူသော လေးယောက်တို့ သည် သစ်သီးလင်ပန်းများကို လှေပေါ်တွင်တင်၍ ကျွန်းဘက်သို့ကူးပြီး နောက် ကျောက်စွန်းပေါ်၌တင်လျက် မီးရှူးတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များကို ထွန်းကာ ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံများဖြင့် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ကြ လေကုန်၏။ ၎င်းကျွန်းမှာ မဟာဒေဝနတ်ကြီးနေထိုင်ရာအရပ် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းပုဏ္ဏားများမှတစ်ပါး မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ကူးသွား

ခွင့်မရှိသည့်ပြင် ပုဏ္ဏားများကိုယ်တိုင်မှာလည်း အများပရိသတ်ရှေ့တွင် ပူဇော်သက္ကာယပြုသော အခါများမှတစ်ပါး ကူးသွားခွင့်မရှိချေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ၎င်းကျွန်းဘက်သို့ ကူးသွားသည်ကို တွေ့ရှိရပါမူကား အကြီးဆုံးသော ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိသောကြောင့်၊ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်း ခံရသည်ဆို၏။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်မှာ မအုန်းကြည်၏အမှာအတိုင်း ၎င်းကျွန်းသို့ မည်သည့်နည်းဖြင့်ကူးသွားနိုင်ခွင့် ရှိပါအံ့နည်း။

ပူဇော်ပသပြီးကြလတ်သော် ကျွန်တော်တို့သည် ရေအိုင်ကမ်းဘေး တစ်လျှောက် လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြ၍ ထူးထူးခြားခြား တစ်စုံတစ်ရာမျှ ဖြစ်ပျက်ခြင်းမရှိဘဲ ပိန္နဲဝမြို့သို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်မှာ စားရမှန်းမသိ အိပ်ရမှန်းမသိဘဲ ရေအိုင်အလယ်၌ ရှိသော ကျွန်းနှင့်ကျောက်တောင်ကြီးသို့ မည်သည့်နည်းနှင့် ရောက်အောင် ကူးနိုင်ပါမည်နည်းဟူ၍သာ အကြံထုတ်လျက်ရှိလေ၏။ ကူးရသောအခါတွင်မူကား ကျွန်တော် မမျှော်လင့်သောနည်းမျိုးနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

ကိုသာမြတ်ဆိုသူမှာ စုန်း၊ နတ်စသော အယူဝါဒများကို မိမိကိုယ်တိုင် မယုံကြည်ရုံမျှမက ထိုကဲ့သို့မယုံကြည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမျှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို လက်တွေ့နည်းအားဖြင့် ထင်ရှားဖော်ပြလိုသော ဝါသနာလည်းရှိ၏။ ကျောင်းသားဘဝ၌ရှိကြစဉ်က ကိုသာမြတ်နှင့်ကျွန်တော်တို့သည် မိန်းမတစ်စုနှင့်အတူ ကျောက်ဆည်မြို့ ဓာတ်တော်တောင်သို့ သွားကြဖူးရာ ကိုသာမြတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မိန်းမများနှင့် အတော်အလှမ်းကွာလျက် ရှေ့မှ ရောက်လာကြ၏။

လမ်းခရီးတွင် နတ်စင်များကို တသီတတန်းကြီးတွေ့ရလေရာ

ကိုသာမြတ်သည် နတ်စင်ပေါ်မှ နတ်ရုပ်ဟူသမျှတွင် နှာခေါင်းကိုလည်း
 ကောင်း၊ နားရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်စိကိုလည်းကောင်း လှီးဖြတ်ထိုး
 ဖောက်ထားခဲ့၏။ အသွားခရီး၌ မိန်းမများ မမြင်ကြသော်လည်း အပြန်
 ခရီးတွင် ၎င်းတို့မြင်ကြသဖြင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း
 ဖြစ်ကြလေရာ ကိုသာမြတ်မှာမူ အူတက်မတတ် ရယ်မောလျက်ရှိ၏။
 ထိုသို့ပြုလုပ်ထားကြောင်းကို မိန်းမများ ရိပ်မိသည်နှင့် ၎င်းအား ရေရွတ်
 မြည်တမ်းကြလေရာ ကိုသာမြတ်က တိုး၍ရယ်မောလျက် “ခင်ဗျားတို့
 နတ်တွေက ကျုပ်ကို ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ တတ်နိုင်ရင် ကိုင်စမ်းပါ
 စေလားဗျာ” ဟု ပြန်ပြောသေး၏။

ကိုသာမြတ်မှာ ၎င်းဝါသနာကို မစွန့်သေးသည်နှင့် ပိန္နဲမြို့တွင်
 လည်း အလားတူ လူစွမ်းပြသေး၏။ ပြသပုံကား မြို့၏အပြင်ဘက်၌
 မဟာဒေဝနတ်စင်ကြီး တစ်ခုရှိရာ တစ်ညသ၌ ကိုသာမြတ်သည် အိပ်ရာမှ
 တိတ်တဆိတ်ထသွား၍ နတ်စင်ကို မီးတိုက်လေသည်။ တစ်နန်းလုံး
 လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုဖူးညိုတို့နိုးလာ၍ (ဘယ်သော
 အခါမှ မချသော) ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ပြေးထွက်လာပြီး
 လျှင် မီးတောက်မြင်ရာသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။ ကျွန်တော် ကိုသာမြတ်
 ကို မမြင်ကတည်းက နတ်စင်မီးလောင်သည်ဟု ကြားရလျှင် ကြားရချင်း
 ကျောက်ဆည်မြို့ အဖြစ်အပျက်ကို သတိရသည်နှင့် သူ၏လက်ချက်ဖြစ်
 လေမည်လားဟု တွေးတောစိုးရိမ်မိ၏။

လမ်းခရီး၌ မီးလောင်ရာသို့ ပြေးလွှားနေကြသည့် အခြားမြို့သူ
 မြို့သားများကိုလည်း တွေ့ရပေရာ ကျွန်တော်တို့သည် မီးလောင်သော
 နေရာသို့ ရောက်သွား၍ အောက်ပါအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့်
 ကြက်သေသေလျက် ငေးကြည့်နေမိသေး၏။

လောင်ကျွမ်းထားသော နတ်စင်အနီး သစ်ပင်တစ်ပင်တွင်

ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေ ကိုသာမြတ်အား ခြေလက်များနှင့်တကွ ပူးကပ်တုပ်နှောင်ထားလေရာ ယဇ်ပုရောဟိတ်များ ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားများ သည် ကိုသာမြတ်အပေါ်သို့ ပေါက်ပေါက် ဆန်မန်းများ ကြိပ်ကာ နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုလျက်ရှိကြ၏။ မြို့သူမြို့သားများသည် တုတ်၊ ခက်ရင်း၊ ဓား စသော လက်နက်များကို ကိုင်လျက် ဒေါသကြီး သော အမူအရာဖြင့် ဟစ်အော်ကာ သစ်ပင်ကို ဝိုင်းရံနေကြ၏။ ကို သာမြတ်အဖို့ ချီးမွမ်းထိုက်သော အချက်တစ်ခုမှာ ကလေးသဖွယ် 'နောက်' သော စိတ်ထားမျိုးနှင့် နတ်စင်ကို မီးရှို့မိသော်လည်း ၎င်းကို မိသွားသဖြင့် မီးရှို့သတ်ရန်ပြင်ဆင်နေကြသည့် ယိုခဏတွင် အနည်း ငယ်မျှထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဟန်မရှိဘဲ စပ်ဖြဲဖြဲ မျက်နှာမျိုးရှိနေရကား ကျောက်ဆည်မြို့တွင် မိန်းမများရွေ့တတ်စဉ်က မျက်နှာထားကို ကျွန်တော် သတိရမိသေး၏။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုဖူးညိုတို့မှာ အံ့အားသင့်ခြင်း ပြေပျောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းရံနေသော လူများအကြားမှ ထိုးဖြတ်ဝင်သွား၍ ကိုသာမြတ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ဝင်ရပ်ကြလေ ၏။ ကိုသာမြတ်ကမူ ကျေးဇူးတင်စကားမပြောသည့်ပြင် 'တယ်မိုက် တဲ့လူတွေ၊ ဘာကြောင့်လာကြတာလဲ၊ ကျုပ်အပြစ်နဲ့ ကျုပ်ခံမှာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ပါ အဆစ်ပါကုန်ချင်လို့ လာကြတာလား' ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ ပရိတ်သတ်များသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာပြီးနောက် ရှင်ဘုရင်သည် ရှေ့ဆုံးသို့ ထွက်ပေါ်လာပေရာ ကျွန်တော်က 'ကျွန်ုပ်တို့ လူကို ဘယ်နှယ်လုပ်ထားကြတာလဲ' ဟု ခပ်တင်းတင်းမေးလိုက်၏။

ရင်။ ။ 'သင်တို့လူက ကျုပ်တို့ကိုးကွယ်ထားတဲ့ နတ်စင်ကို မီးနဲ့ရှို့သည်အတွက် သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ မီးရှို့သတ်ရလိမ့်မယ်'

ကျွန်။ ။ 'နတ်စင်ကို သူကမီးရှို့ရင် ကျုပ်တို့က ပြင်ဆောက်ပေး

ရုံရှိတာပေါ့၊ ဒီလောက် ခဲယဉ်းစရာမရှိပါဘူး’

ရင်။ ။ ‘(ပုဏ္ဏားများဘက်သို့ လှည့်လျက်) ‘ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ကျေနပ်ကြရဲ့လား’

ပုဏ္ဏားများ။ ။ ‘မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သူတို့အားလုံးကို မီးရှို့သတ်ထိုက်ပါ သည်။ မဟာဒေဝကို စော်ကားသူများ ဖြစ်ပါသည်’

ထိုခဏ၌ မြို့သူမြို့သားများသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ၍ ‘သတ်ပစ်ပါ။ အားလုံး သတ်ပစ်ပါ’ ဟု ဟစ်အော်ကြလေရာ တစ်ယောက်သောသူက ခက်ရင်းတစ်ချောင်းနှင့် လှမ်းထိုးသည်နှင့် ခက်ရင်းသည် သစ်ပင်တွင် စူးစိုက်ဝင်နေလေ၏။ နောက်ခဏ၌ အခြား သူတို့ထက် ဒေါသကြီးဟန်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ ပြေးဝင် လာ၍ ကိုဖူးညို၏ဦးခေါင်းကို တင်းပုတ်ကြီးနှင့် ထုမည်ဟု မြောက်ရွယ် လိုက်သည်တွင် ကိုဖူးညိုသည် ထိုလူ၏ရင်ဝကို သေနတ်နှင့်တော့၍ ဖြုတ်လိုက်ရကားအလျားလိုက်မှောက်လျက် လဲကျသွားလေ၏။

လူအများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏သေနတ်ကို မြင်ကြရဖူးသော်လည်း အလှအပအတွက် ကိုင်ဆောင်သည်ဟု မှတ်ထင်နေကြသောကြောင့် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသောအခါ အလွန်အမင်း အံ့ဩခြင်းဖြစ်နေကြ ၏။ ၎င်းတို့သည် သေနတ်ကို ကြည့်ချည်တစ်ခါ၊ လူသေကောင်ကို ကြည့်ချည်တစ်လှည့်နှင့် ပါးစပ်များဟကာ မျက်လုံးပြူးနေကြစဉ် ကျွန်တော်သည် ထိုလူများ၏ တုန်လှုပ်သောအခြင်းအရာကို မြင်ရသည် နှင့် ၎င်းတို့ဘက်သို့ သေနတ်ပြောင်းဝကို လှည့်ချိန်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ‘ဝူးအား’ ‘ဝူးအား’ ဟူသောအသံမျိုးဖြင့် ဟစ်အော်ကာ ဖဝါနှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းနေအောင် ထွက်ပြေးကုန်ကြလေ၏။

‘လုပ် လုပ် လုပ် ဗျို့၊ မြန်မြန်လုပ်’ ဟု ပြောလျက် ကိုဖူးညိုသည် ကိုသာမြတ်အား ချည်ထားသော ကြိုးများကို ဖြေပေးလေရာ ကျွန်တော်

ကမူ အရဲစွန့်၍ ကျန်နေရစ်သေးသော လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်တို့ကို သေနတ်ဖြင့် လှည့်ချိန်ကာ ခြောက်လွတ်လိုက်ရလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ခါတည်းလွတ်ကျွတ်အောင် ထွက်ပြေးကြတော့မည့်အကြံနှင့် လေယာဉ်ပျံရှိရာသို့ ပြေးကြမည်ပြုရာ အချို့လူများသည် ကျွန်တော်တို့ အကြံကို ရိပ်မိဟန်လက္ခဏာနှင့် လေယာဉ်ပျံသို့သွားရသောလမ်းမှ ဆီးကြိုနေကြသည်နှင့် ထိုအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရလေ၏။

ညို။ ။ 'ဘယ်ဘက်ပြေးမလဲဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'လာပါ ကျွန်းဘက်ကို ပြေးရအောင်၊ ခင်ဗျားလူစု ကျွန်းဘက်ရောက်အောင် မလိုက်ဝံ့ပါဘူး။ လာသာလာပါ'

ကျွန်တော်မှာ ဤအကြံကိုပေးရာ၌ မအုန်းကြည်၏ အမှာကို ရုတ်တရက်သတိရ သောကြောင့်ဖြစ်ပေရာ လူရိုင်းများမှာမူ ကျွန်တော်တို့ နောက်မှ လိုက်ချင်ပြုသော်လည်း တကယ်နီးကပ်အောင် ချဉ်းကပ်ခြင်း ငှာ မဝံ့ကြချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိုင်ကမ်းပါးသို့ရောက်အောင် ခပ်သုတ်သုတ်လာခဲ့ ကြ၍ ယံပူဇော် သောနေရာတွင် ပိန်းကောကလေး နှစ်စင်းရှိသည့်အနက် ကြီးသောပိန်းကောပေါ်သို့ ခုန်တက်ကြပြီးလျှင် ရေလယ်သို့ လှော်ထွက် လာကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည်ကား အန္တရာယ်ကင်းလွတ်သည့် အကြောင်းကို သိရှိသည်နှင့် ၎င်းတို့အဘယ်သို့ပြုမည်ကို ကြည့်ကြဦး မည်ဟု ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှော်ခတ်နေကြလေရာ လူများသည် ရေဆိပ်သို့ ရောက်လာအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့လိုက်ရန် အလျဉ်းကြိရွယ်ဟန် မတူဘဲ အံ့ဩသောအမူအရာဖြင့် လက်များကို မြှောက်ကာ ငေးကြည့်နေ ကြပြီးနောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်သွားကြလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းဘက်သို့ လှော်ခတ်သွားကြ

လေရာ ကုမ်းဘက်သို့ထွက်နေသော ကျောက်စွန်းကြီးပေါ်တွင် ယမန်နေ့က တင်မြောက်ပသထားခဲ့သော သစ်သီးသစ်ဥနှင့် စားစရာအမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့ရှိရသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ လူရိုင်းများ၏လက်ချက်မှ တစ်ခဏတာမျှ လွတ်မြောက်ရုံသာမက နေ့ရက်အနည်းငယ်အဖို့ ရိက္ခာအတွက်ပါ ဖူလုံနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြလေ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဆိုပါမူ မည်သို့သောနည်းဖြင့် ရောက်လာသည်ဖြစ်စေ ၎င်းကျွန်းဘက်သို့ ရောက်လာရသည့် အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း စိတ်ထဲ၌ ရယ်ချင်သလို အူရွှင်မတတ် ဖြစ်လာမိလေသေး၏။

* * *

အခန်း (၅)

ကျွန်တော်တို့သည် ပိန်းကောမကို ကျောက်စွန်းတွင် ချည်နှောင် ထားပြီးနောက် ကျောက်ဆောင်၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုကြရာ ကျောက်ဆောင်မှာ ရေထဲသို့ ကျွန်းဆွယ်ကဲ့သို့ ချွန်းထွက်နေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်းမကြီးသို့ အတောင်တစ်ရာခန့် ကျယ်ဝန်းသော ကျောက်လည်ပင်း ဖြင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သစ်သီးများ တင်ထားရာဖြစ်သော ကျောက်စားပွဲ သည် ဦးခေါင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကျွန်းမကြီးသည် ကိုယ်ကာယကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထိုနှစ်ခုကို လည်ပင်းသဖွယ်ရှိသော ကျောက်ပြင်ကြီးဖြင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိရာ ၎င်းကျောက်လည်ပင်းပေါ်တွင် ကိုးပေခန့်ကျယ် ဝန်းသော လှည်းလမ်းကြောင်းကြီးနှစ်ခုသည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ ၎င်းလှည်းလမ်းကြောင်းကြီးများသည် ကျွန်းမကြီးပေါ်တွင် တည်ရှိ သော ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးအတွင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ထိုးဝင် သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အဆိုပါ လှည်းလမ်းကြောင်းနှစ်ခုသွယ်ကို

သေချာစွာ ကြည့်ရှုကြသောအခါ ဘီးရာများသည် ထင်ရှားပီသစွာ ပေါ်နေသော်လည်း သာမန်လှည်းလမ်းကြောင်းထက် နှစ်ဆမက ကျယ်ဝန်းသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မည်သည့်ခေတ်အခါက မည် သည့်ယာဉ်မျိုး မောင်းနှင်ထားကြောင်းကို မတွေးနိုင်သဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့ဩစွာ ငေးမောနေကြရလေ၏။ ယခု လူရိုင်းများလက်ထက်တွင် ဖြစ်ပေါ်သော လှည်းကြောင်းမဟုတ်နိုင် ခြင်းမှာကား ထင်ရှားပေ၏။

မြတ်။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ ဘယ်နှယ်ထင်ကြသလဲ ဆိုကြစမ်း' ညို။ ။ 'ရှေးပဝေသဏီကလူများ လျှောက်ထားခဲ့တဲ့ လမ်း ကြောင်းနဲ့တူတာပဲ'

မြတ်။ ။ 'ခြေထောက်နဲ့လျှောက်လို့ ဒီလိုအရာမျိုး မထင်နိုင်ဘူး ဗျ။ ကျောက်ပြင်ထဲကို စူးဝင်နေပုံကြည့်ကြစမ်း၊ ပြီးတော့ ခြေရာဆိုလျှင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ တစ်ကြောင်းနဲ့တစ်ကြောင်း ယခုလိုတစ်သမတ်တည်း ညီညီညာညာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုတင်လှိုင်ကော ဆိုစမ်း'

ကျွန်တော်။ ။ 'လှည်းလမ်းကြောင်း ဆိုရာမှာကလည်း ဒီလောက် ကျယ်ဝန်းတဲ့ လှည်းမျိုးကို ဆွဲနိုင်တဲ့တိရစ္ဆာန်မျိုး ရှိမယ်မထင်ဘူး၊ မတွေး တတ်ဘူးဗျာ'

မြတ်။ ။ 'ကျုပ်တော့ဖြင့် မဟုတ်မှလွဲရော၊ ရှေးရှေးတုန်းကလူ များ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ လေယာဉ်ပျံကွင်းဟောင်းလို့ထင်တယ်။ ဒီဟာတွေက လေယာဉ်ပျံဘီးရာဗျ၊ ဒီနေရာမှာဆင်းပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံကို ဟော ဟိုဂူကြီးထဲမှာ သွင်းထားတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်'

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကိုသာမြတ်အား ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

ညို။ ။ 'မဟုတ်နိုင်တာပဲဗျာ၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်တာ ဘာကြာ

သေးလို့လဲ’

မြတ်။ ■ခင်ဗျားတို့က ရှေးကလူတွေဟာ လေယာဉ်ပျံ မလုပ် တတ်ဘူးလို့ ထင်ကြလို့လား’

ကျွန်တော်။ ■လေယာဉ်ပျံ တိမ်ယံတောင်စွယ်၊ မိုးလယ်ဝေယံ ဖျား ...လို့တော့ ရှေးသီချင်းထဲမှာ တွေ့ဖူးတာပဲဗျာ၊ နို့ပေမဲ့...’

မြတ်။ ■ဒီကမ္ဘာမှာ ဘုရားလေးဆူတောင် ပွင့်ခဲ့ပြီးလေတော့ လောကုတ္တရာ ပညာများဟာလည်း ထိုနည်းအတူ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်ခဲ့ ရမှာ ဧကန်ပဲဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့ ယခုသင်ကြားနေကြရတဲ့လောက ဓာတ် ပညာတွေဟာ အသစ်တွေချည်း မှတ်မနေကြနဲ့၊ တချို့ပညာတွေ မှာ ရှေးကလူတွေကို ကျုပ်တို့မမီတဲ့နေရာတွေ အပုံကြီးရှိသေးတယ်။ လေယာဉ်ပျံများဟာလည်း ရှေးကဧကန္တ ပေါ်ခဲ့ဖူးပြီလို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်’

ညို။ ■ကိုင်းဗျာ၊ ခင်ဗျာလေယာဉ်ပျံကို အသာထားပြီး ကျုပ်တော့ ဆာလှပြီ။ သစ်သီးကလေးများ စားလိုက်ကြဦးစို့ဗျာ’

ထိုအချိန်၌ကား မိုးထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ သည် ဝမ်းဝအောင် စားသောက်ပြီးမှ ကိုသာမြတ်၏စကား ဟုတ်မဟုတ် ကို စုံစမ်းရန် ဂုဏ်သို့ဝင်ကြည့်ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျောက်စားပွဲကြီးပေါ်တွင်တွေ့သော သစ်သီးများနှင့် စားစရာများ အနက် ကျွန်တော်တို့သည် ကြာရှည်ခံမည့် စားစရာများကို ဖယ်ရှားထား ၍ လျင်မြန်စွာ ပုပ်သိုးအံ့ထင်ရသော အာဟာရများကို ရွေးချယ်စား သောက်ကြလေ၏။

ကိုသာမြတ်မှာမူ အစားအသောက်ပေါ်တွင် များစွာအာရုံမထားဘဲ လေယာဉ်ပျံအကြောင်းကို စုံစမ်းချင်သော ဆန္ဒအားကြီးလှသည်နှင့် ဝတ် ကျေဝတ်ကုန်မျှလောက် စားသောက်လေရာ ထိုသူမှာ မကြာမီကလေးက ပင် သေကွင်းမှလွတ်လာရသူဖြစ်ပါလျက် မိမိ အသက်အကြောင်းကို

အနည်းငယ်မျှ အရေးမလုပ်ဘဲ ဗဟုသုတဆည်းပူးမှုအတွက်သာ စိတ်ပါ
ဝင်စားနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ထိုသူ၏ ပညာလိုလားသောစိတ်
ကို ကျွန်တော် ချီးမွမ်းမိ၏။

စားသောက်ပြီးစီးလတ်သော် ပိန်းကောမကလေးကို လူရိုင်းများ
လာရောက်ယူငင် မသွားနိုင်စေရန် ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ ခပ်မြင့်မြင့်
ဆွဲတင်ထားခဲ့ကြပြီးနောက် ဂူဝဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဂူဝ၏ အမိုးမှာ ပေ ၁၀၀ ထက်မနည်း မြင့်မားသည်ဖြစ်ရာ
ကျွန်တော်တို့သည် ဂူထဲသို့ မဝင်သေးမီ ဂူဝကို သေချာစွာကြည့်ရှုကြ
သေးသဖြင့် ရုပ်လုံးများနှင့် ပန်းခက်ပန်းနွယ်များ ထွင်းထုထားသည်ကို
တွေ့ရသည့်ပြင် ဂူဝတစ်ခုလုံးမှာလည်း တစ်ခေတ်က ရေအောက်တွင်
နစ်မြုပ်တည်နေဖူးသည့် အထိမ်းအမှတ်များလည်း တွေ့ကြရ၏။ ဖြစ်ခဲ့
ဖူးဟန်လက္ခဏာ ရှိသည်ကား တစ်ခါက ဂူဝသည် ယခုနည်းတူ ရေ
မျက်နှာပြင်အထက်၌ ပေါ်နေသဖြင့် လူတို့ မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားခဲ့ဖူး
သော်လည်း မြေငလျင် အကြီးအကျယ် လှုပ်ခဲ့ဖူးရာတွင် ရေပြင်အောက်
သို့ ကျုံ့ဝင်သွား၍ မကြာသေးမီကမှ တစ်ဖန် မြေငလျင်အစွမ်းကြောင့်ပင်
မြင့်ပေါ်တက် ကြွလာခဲ့ဟန် တူပေ၏။

သို့ရာတွင် နှစ်ပေါင်းမည်မျှ နစ်မြုပ်ဖူး၍ မည်မျှပေါ်ဖူးနေသည်
ကိုမူ ခန့်မှန်းရန် အလွန်ခဲယဉ်းပေရာ ဘုရားတစ်ဆူနှင့်တစ်ဆူ ပွင့်သည့်
အကြားတွင် မြုပ်ခြင်း၊ ပေါ်ခြင်းဖြစ်ခဲ့လေသလော မပြောတတ်ပေ။
ရုပ်လုံးသဏ္ဍာန်များမှာ ကျောက်သားစစ်စစ်ဖြစ်လျက်နှင့် ပွန်းတီးနေပုံကို
ထောက်ချင့်လိုက်သော် နှစ်ပေါင်း ကုဋေကုဋာ ကြာခဲ့လျှင်လည်း ကြာနိုင်
လောက်ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းမကြောင်းများတစ်လျှောက် ဂူထဲသို့
ဝင်သွားကြသောအခါ အလွန်တရာ မြင့်များကျယ်ဝန်းလှသော အခန်းကြီး